Utrecht University Library
Partner in Science
Universiteit Utrecht

Agamemnon : treurspel

https://hdl.handle.net/1874/371851

BIBLIOTHEEK DER RIJKSUNIVERSITEIT
TE UTRECHT 1929

Verzameling tooneel-stukken uit de nalatenschap van prof. Dr. J. te WINKEL

No. 803

J. C. Wichel
N. 266
P03

AGAMEMNON.

TREURSPEL.

door F. Ryk

t'AMSTERDAM,

By WILLEM BARENTS, Boekverkoper, op de Voorburgwal, over de Nieuwstraat, in Horatius. 1727.

Met Privilegie.

BIBLIOTHEEK DER RIJKSUNIVERSITEIT UTRECHT.

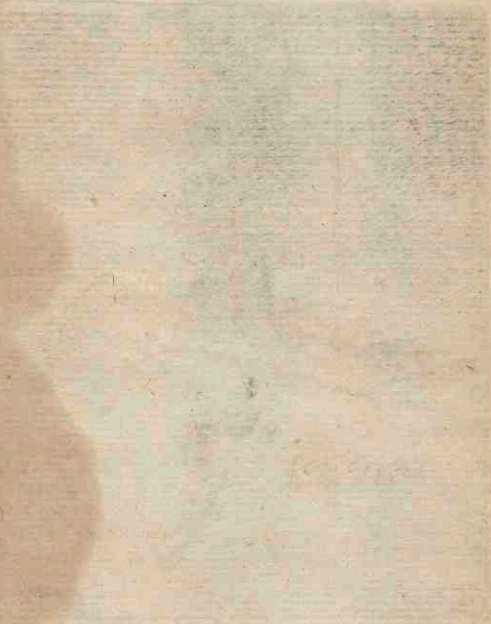

COPYE

Van de

PRIVILEGIE.

DE Staaten van Hollandt ende Weſtvtieſlondt doen te Weten Alſo Ons vertoont is by eenige Liefhebbers vau de Duytſche Tael ende Digtkonſt; dat ſy tot meerdeer voortſettinge van dien, binnen Amſterdam hadden opgerecht, een konſt-genootſchap, bekent onder de Latynſche Sinſpreuk, IN MAGNE VOLUISSE SAT EST. Waar inne dagelxks door hun wierd gearbeid. Ende dewyle ſy Vertoonders al bereids eenige ſtukjens klaer en onder de Pers hadden, om die door den druk gemeen te maken, ſoo waren ſy te rade geworden (als beducht zynde, dat die door andere moghten naar gedrukt werden, waer door ſy hun voornemen geheel en al ſouden ſienvernietigt) haer te keeren aen Ons, onderdaniglyk verſoekende, dat het ons beliefde uyt onbepaelde vryе magt, haer, voor de voorſz. werkken ſoo die reeds gedrukt mogten zyn, als die van tyt tot tyt, door haer gemaekt ende in't ligt gebragt ſouden werden, gunſtelyk te verleenen Octroy of voor-regt, om die alleen te mogen drukken ofte doen drukken voor den tyt van vyftien Jaeren, ende verder in communi forma. Soo is't. Dat wy de ſake en 't verſoek voorſz. overgemerkt hebbende, ende genegen weſende ter bede van de Supplianten, uyt Onſe rechte wetenſchap, Souveraine magt ende authoriteit de ſelve Supplianten geconſenteert, geaccordeert ende geoctroyeert hebben, conſenteren accorderen ende octroyeren mits deſen, dat ſy geduurende den tyt van vyftien agtereenvolgende jaren de voorſz. werken die reeds gedrukt zyn, ende die van tyt tot tyt door haer gemaekt ende in't ligt gebragt ſullen werden, binnen den voorſz. Onſen Lande alleen ſullen mogen drukken, doen drukken, uytgeven en verkopen. Verbiedende daarom allen ende een yegelyken de ſelven werken naar te drukken ofte elders naer gedrukt binnen den ſelven Onſen Lande te brengen, uyt te geven ofte te verkopen op de verbeurte van alle de naargedrukte, ingebragte ofte verkogte exemplaren, ende een boete van drie hondert guldens daer en boven te verbeuren, te appliceren een derde-part voor den Officier die de calange doen ſal, een derde-part voor den Armen der Plaetſe daer het caſus voorvallen ſal, ende het reſterende derde-part voor den Supplianten. Alles in dien verſtande dat wy de Supplianten met deſen Onſen Octroy alleen willende gratificeren tot verhoedinge van hare ſchade door het nadrukken van de voorſz. werken, daar door in eenigen deele verſtaen, den inhoude van dien te Authoriſeren ofte te advoueren, ende veel min de ſelve onder Onſe protectie ende beſcherminge eenig meerder credit aanſien ofte reputatie te geven, nemaer de Supplianten in cas daer in yets onbehoorlyks ſouden mogen influeren, alle het ſelve tot haren laſte ſullen gehouden weſen te verant-

antwoorden; tot dien eynde wel expresselyk begerende, dat by aldien sy desen Onsen Octroye voor de selve Werken sullen willen stellen, daer van geene geabbrevieerde ofte gecontraheerde mentie sullen mogen maken, nemaer gehouden sullen wesen het selve Octroy in 't geheel ende sonder eenige Omissie daer voor te drukken ofte te doen drukken. ende dat sy gehouden sullen zyn een exemplaer van alle de voorsz. werken, gebonden ende wel geconditioneert te brengen in de Biblioteecq van Onse Universiteit tot Leyden, ende daer van behoorlyk te doen blyken. Alles op peene van het effect van dien te verliesen. Ende ten eynde de Supplianten desen Onsen consente Octroye mogen genieten als naer behooren: Lasten wy allen ende eenen ygelyken die 't aengaen mach, dat sy de Supplianten van den inhoude van desen doen, laten en gedogen, rustelyk en volkomentlyk genieten en cesserende alle beletten ter contrarie. Gedaen in den Hage onder Onsen groten Zegele hier aen doen hangen den 17. Decembr. in 't Jaer onses Heeren en Zaligmakers duysent ses hondert twee en tachtig.

G. FAGEL.

Ter Ordonnantie van de Staten
SIMON van BEAUMONT.

Het KONSTGENOOTSCHAP heeft het Récht van de bovenstaende PRIVILEGIE, aangaende AGAMEMNON vergunt aen ALBERT MAGNUS, Boekverkoper tot Amsterdam.

In Amsterdam den 20 *May* 1684.

ALBERT MAGNUS; heeft het bovenstaande regt aan PIETER ROTTERDAM getransporteert; en PIETER ROTTERDAM heeft het regt wederom afgestaan, en getransporteert aan, en ten behoeven van WILLEM BARENTS, Boekverkoper tot Amsterdam.

Actum in Amsterdam den 21. January 1727.

VER-

AGAMEMNON.

TREURSPEL.

EERSTE BEDRYF.

EERSTE TOONEEL.

ORESTES, PYLADES.

ORESTES.

JA, Pylades, 't is waar: de Grieken Zegepraalen
Van Azië: elk komt, om den veldheer in te haalen.
Mycene juygt van vreugd: het vólk, van alle kant,
By één vergaderd, wacht der Grieken vloot aan ſtrand:
En gy, myn' vrind, gy, door de zelve drift gedreeven,
Hebt úyt Phocida, u meê herwaards aanbegeeven.
Maar, ach! uwe yver is ganſch vruchteloos, myn Heer.
De Trojer heeft zyn' wraak, myn' vader leeft niet meêr.

PYLADES.

Uw' vader leeft niet meer! ô wreede noodlôts plaagen!
O ongenade! die ons eeuwig zal doen klaagen!
Hoe wreed treft Atreus ſtam die doodelyke ſlag!
O droevig voorbeeld van der Goden gramſchap! ach!
Rampzaalig Vórſt! Maar 'k bid, wilmyte kennen geeven,
Door welk een ongeval uw' vader raakte om 't leeven.

ORESTES.

Na dat hy Trojen had doen buygen voor zyn' magt,
Gantſch Azië onder 't juk van Griekenland gebragt,
En wraak van Helenaas ontſchaakinge genomen,
Is hy, begunſtigd van de winden, en de ſtroomen,
Met duizend kielen, van 't verwoeſte Trooyſche ſtrand,
In zee geſtooken, vol van vreugd, na 't vaderland.
De vloot, met Trooyſche buit, met prachtige gewaaden;

Met goud, en zilver, en gevangens overlaaden;
Besloeg, door haar getal, de ganſche Egeeſche zee.
Matroos ontdekte uit marſch, en ſteng van verre alreê
't Gebergt van Argós: wyl de vloot dus komt gevaaren,
Verheft een onweer zich afgryſ'lyk op de baaren:
Den ſtoutſten Griek ontzonk de moed, in dien orkaan.
De winden loeijen, en de woeſte gólven ſlaan
Vervaarlyk tegens een: men ziet de vloot geheven
Om hoog, en dan om laag, na de afgrond neêr gedreeven.
In dit gevaar vervalt vórſt Agamemnons ſchip
Na ſtrand, en overſtaag op een' verbórgen klip: (ken
De kiel krygt krak op krak, tótze eind'lyk onder 't ruk-
Der hólle barrening, ſpat uit zyn' voege aan ſtukken.

PYLADES.

Goôn!

ORESTES.

't Onweer. en de nacht, verduiſterende 't licht,
Benam de vlooteling dat doodelyk gezigt.
't Rampzalig overſchót van ſcheepen, daar gebleeven,
Gekurven-maſten, want, en drenkelingen dreeven,
En dóbberden door zee, elendig in dien nood
Van één verſtrooid.

PYLADES.

Zyt ge al verzeketd van de dood
Uws vaders? moogelyk is hy 't gevaar ontkomen,
Gy hebt die tyding al te haaſtig aangenomen;
Licht is die valſch, 't geval zal hem in 't kort miſſchien
Hier brengen, en gy zult hem zegepraalend zien.

ORESTES.

Eurybates, die zeer gelukkig daar het leven
Heeft afgebragt, zegt, dat myn' Vader is gebleeven:
Die droeve tyding, ach! myn' vrind, is al te waar:
Zy is beveſtigd van meer andre, dat gevaar
Ontworſteld: die op luik, en wrakke, aan onze ſtranden
Gedreeven zyn. Had nóch de zee hier 't lyk doen landen!
Dan had Oreſtes nóch zyne aſch ter aard beſteld,
De laatſte dienſt gedaan aan dien beroemden held.

Maar,

Maar, Goden, 'k ben door u, van dat geluk verſteeken,
Oreſtes is onwaard het allerminſte teken
Van gunſt. Nu heb ik ſlechts geófferd, en alleen
De hemel voor de ruſt van Vaders ſchim gebeên.
Zie, hoe het Godendom ons ſteeds komt tegenſtreeven:
'K heb u verhaald, myn' vrind, hoe Vader raakte om 't leven,
't Rampzalig lót, aan hem beſchooren van de Goôn.
Myn' Pylades, hoor dat nu mede van zyn' zoon.
Die groote veldheer, na dat Priaams hóf, en haaven,
Gantſch Troojen was verdelgd, en in zyne aſch begraaven.
Begeerde niemand van zyn' dóchters, als alleen
Kaſſandra, die hy, met Troojaanſche kóſt'lykhêen,
En vórſtelyke beuit, voor af zond herwaards heenen:
Een' voor-de-wind bragt haar gelukkig te Mycenen.
Goôn! in wat ſtaat, vond ik myn hart, als ik aan ſtrand
Die prachtige ſlavin, naauw met het ſchip geland,
Hoogmoedig zelf ontfing op eene Zegewagen:
De Trooiſche wapenen, en beuit, ons na gedraagen,
De ſlaaven, achter aan, geboeid, ten toon geleid,
Vermeerderden de glans van haar' bekoor'lykheid.
Zy ſcheen ſomwyl zo tróts, en moedig in haar wezen,
Als had zy niemand in haar ſlaverny te vreezen,
Maar op die zelve tyd van ons gezegepraald.
Dan zagmen weder op haar voorhoofd afgemaald,
Een edelmoed'ge wraak, die iders mededoogen
Verwekte, ja, ik zelf, was 't meeſt met haar bewoogen:
Haar ongeluk ging my gevoelig aan het hart:
In plaats van blydſchap, deelde ik mede in haare ſmart.
'K was toornig, om de ramp, die Troojen heeft geleeden,
En in myn hert ontroerd door haar bekoor'lykheden.
'K bragt haar al beevende in Mycene: in 't end, myn' vrind,
Weet, dat Kaſſandra van Oreſtes word bemind. (
De liefde doet myn hart op 't alderhevigſt blaaken,
Die onweêrſtreef bre drift doet my meêr rampen ſmaaken,
Als 't gantſche Troojen, van de Griekenheeft geleên,

PYLADES.

Veracht Kaſſandra; Prins, dan uw' genegendheên?

ORESTES.

Goôn! met wat ſchrik heeft zy, die, ſint haar kindſche (jaaren,
Tót Phebus prieſterin, en dienſt dan zyne altaaren
Geheyligd is, aanſchouwd myn' liefde in zulk een ſtaat,
Ze is veel te heylig van gedachten, ja, zy haat
Het huw'lyk, en veracht een' Minnaar, die geſprooten
Is uyt het bloed, het welk het haaren heeft vergooten:
En, ſteeds gevoelig door dat levendig verdriet,
Schreitze onophoudelyk, en anders doetze niet.

PYLADES.

Uw' deugd, uw' zorg, en uw' ſtantvaſtigheid in 't minnen,
Die zullen door de tyd haar' fierheid wel verwinnen.
Maar weet de Koningin...

ORESTES.

Helaas! wat zegt ge my?
De Koningin is wel met haar bewoogen, zy
Bemint haar' deugden, die op 't allerheerlykſt praalen;
Maar haat het bloed, waar af Kaſſandra komt te daalen:
Zy wil, om dat zy niets op my te winnen ziet,
Een bruygom kroonen, my verſteeken van 't gebied.

PYLADES.

Laat zig de Koningin door ſpyt zo verr' miſleiden?

ORESTES.

Ja, in Mycenen ziet men reeds met vteugd bereiden
De pracht en toeſtel, voor een huwlyk al te ſnood:
Maar dat Oreſtes zal beletten tót zyn' dood.
De trótze Egiſtus zal de onwaarde bruygom weezen.

PYLADES.

Egiſtus? ach! hoe is die keur voor u te vreezen?
Hy, die tien jaaren heeft, door Agamemnons laſt,
Op Klytemneſtra, u, en 't Ryks gebied gepaſt,
Die naar zyn' wil, en wenſch beſtiert de heerſchappye,
Zal zig gewiſſelyk, door ſtille kuyperye.
Verzekerd hebben van de grootſte in magt, in eer,
En mogendheid van ganſch Mycene, en Argós, heer.

ORES-

ORESTES.

Ja, Pilades, het vólk door oproer aangedreeven,
Wou, dat de Koningin hen zou een Koning geeven,
En onder valsche schyn, van 't nut der Grieken, dat
Een ouder vórst, als ik, die meer bekwaamheid had,
Regeeren zou. dat zyn gevoelens van die geene,
Die door Egistus zyn misleid, om in Mycene
Aan 't opperste gebied te komen.

PYLADES.

Geef hem dan
Geen oorzaak meerder, die zyn' staatzugt styven kan.
Weêrstreef, óf, doof die vlam, die u de ziel doet blaaken.

ORESTES. (ken!

Zoude ik my zelve aan zulk een' misdaad schuldig maa-
Die ted're liefde, daar myn hert alleen door leeft,
Die vlam, die 't Godendom in my ontsteeken heeft,
Verbergen! 'k Zou....

PYLADES.

Wat 's uw besluyt.

ORESTES.

'K zal 't u verklaaren,
En dat geheym, dewyl 't dóch zyn moet, openbaaren.
Ik wil... Maar, Pilades, 'k zie imand herwaards treên
Het is de Koningin: ik moet haar moei'lykheên,
En moederlyke toorn wat trachten te verbreeken.
Ga heen: 'k zal u daar na van alles breeder spreeken.
Hoe vrees ik, hemel! voor haar' gramschap in deez' staat.
Goôn! 'k zie de ontroering van haar hart in haar gelaat.

TWEEDE TOONEEL.

KLYTEMNESTRA, ORESTES, DORIDE.

KLYTEMNESTRA.

Myn' Zoon, gy weet, dat gy my hebt in toorn ontsteken;
Maar 't moederlyke hart dwingt my, voor 't laast' te
spreeken.

Elk kent de liefde, die ik draage tót myn bloed.
Met welk een' ted're zórg heb ik u opgevoedt!
Had ik in de armen van uw' Vader moogen geeven, (ven,
Zo waard een' Prins, reets in het bloeijenſt van zyn' le-
Wat vreugd was 't my geweeſt? maar ach! nu is hy dood:
Een wreede ſchipbreuk heeft me ontrukt myn' Bedge-
noot.
Nu komt de kroon aan u, en ſchoon de muitelingen,
Egiſtus met geweld ten Zetel willen dringen,
Vrees niet, myn' zoon, ik zal u helpen aan 't gebied,
Ik ben uw' Koningin, en moeder: vrees hen niet. (praalen:
Maar deze dag moet door uw' trouw op 't heerlykſt
Laat eens uwe oogen op zo veel Prinſeſſen daalen,
Wier Vad'ren, op 't onbód uws Vaders, zyn by één
Gekomen: yder poogt na heur' genegendheên.
Verkies; wil mórgen, óf op dezen dag veréénen
Met een Princes, myn' zoon, van Kreten, van Athenen,
Of Sparte, ik ſtel op die voorwaerde 't ryks gebied
In uw geweld, en magt; maar mor daar tegens niet.
Ik weet, wat ik aan u, en ook uwe onderdaanen (nen.
Verbonden ben, waar toe myn' pligt my aan komt maa-

ORESTES.

Ik zie uw' goedheid, en uw' zórg, 'k voel, dat myn hert
In liefde en dankbaarheid te meêr ontſteeken werd; (ven,
Maar 'k zou de waarheid van myn zeggen ganſch verdoo-
Mevrouw, indien ik u de ſcepter wilde ontrooven?
Volhard in 't heerſchen, elk zal vredig, en getrouw,
Eerbiedigłyk 't bevel opvólgen van een' vrouw.
By Koninginnen, die met zo veel luiſter praalen,
Met zo veel deugd, kan, zelf de grootſte vórſt, niet haa-
Het was onbillyk, zo den ſtaat u wetten gaf. (len.
Indien een' Koning moet de Griekſche ſepter ſtaf
Regeeren, 'k zal daar van alleenig de eer naam draagen.
Gy zult gebieden, naar uw' wenſch, en welbehaagen;
Al myne vólk'ren voor u neêr gebogen zien,
My, met de kroon op 't hooft, als onderdaan, gebiên:
Ja, 'k daagde Goden tót getuigen. Maar wat reden,

Welk

Welk een noodzaaklykheid dwingt my in de Egt te tre-
't Verraad zal, zonder dat, ten kóſten van het bloed (den?
Der muytelingen, wel vergaan. Oreſtes moet
Held Agamemnons ſpoor, zyn' deugd, en helden paden
Navólgen. Door zyn arm, en lóffelyke daaden,
Maar door geen huw'lyk, wierd Arkadië gebragt,
Met Ciceonna, en Korinthe in zyne magt:
En zo ik mede moet uitbreiden myne paalen,
'k Wil, dat myn' deugd alleen daar van zal zegepraalen.

KLYTEMNESTRA.

Verberg voor andre vry de zórgen van een hart,
Dat in de liefde van Kaſſandra blyft verward.

ORESTES.

Acht gy 't een misdaad, dat ik ben in liefde ontſteeken?
Ach! 't is me onmogelyk die banden te verbreeken,

KLYTEMNESTRA.

't Is geen onmoog'lykheid, maar laf heid van 't gemoed.
't Was al te ſchandlyk, Prins, voor Klytemneſtraas bloed,
Met Troojens overſchót, Gevangene in Mycenen,
Tot alle Grieken hoon, laſhartig te vereenen.

ORESTES.

Veracht gy die, die van uw' ſtaat zyn? groote Goôn!
ô Moeder! doemt gy dus die zwakheid in uw' zoon,
Dat zig Oreſtes door de liefde laat verwinnen?
Dat hem Kaſſandra dwingt, haar ſchoonheid te bemin-
nen:
Gy, die my zo veel acht, en die voor yder één
Rechtvaardig zyt....

KLYTEMNESTRA.

Ik ben, die 'k altoos was voorheen:
Maar gy, Ondankb're, zult gy my ſteeds tegen ſtreeven
En, in myn' weerwil, haar uw' trouw, en liefde geeven,
Daar ik om uwent wil haar ondergang betracht?
Zal Klytemneſtra zien uw' vryheid, in de macht
Van een ſlavinne, die, ontbloot van vrind, en magen,
Aan haaren bruygom niets, dan traanen, op kan draagen.
Die hier geboeyend, ſteeds haare ondergang beſchreit?

ORESTES.

Verdooft haar' ramp de glans van haar' bekoorlykheid?
De Deugd, gekluyſtert, en 't rampzalig lót, en traanen
Dier Schoone, komen die ons tót haar' hulp niet maanen?
Hoe wreeder 't nootlót op haar is, ô Koningin!
Hoe grooter haare ramp, hoe ik haar meer bemin.
Wat zou 't, ô Goden! my al vergenoeging geeven
Mogt ik Kaſſandra eens gelukkig hier doen leeven?
Maar gy, Mevrouw, gy haat die Schoone.

KLYTEMNESTR.

Ja, ik moet
Haar haaten: haat haar mede, op 't voorbeeld van uw

ORESTES. bloed.

Moet ik om uwe haat die haaten, die 'k beminne?
Wat wreeder eyſch!

KLYTEMNESTRA.

Myn' zoon, zy is een' Troyaninne,
Haar' broeder Paris heeft die myne zuſter niet,
Vórſt Menelaus vrouw, na 't Aziaanſch gebied
Vervoerd, en Sparte zulk een waerdig pand ontnomen?
Kon 't Griekſche leger wel in Azië overkomen,
Voor dat myn' Dochter was geófferd aan de Goôn?
Ik heb myn eigen bloed, op 't moordaltaar, zien doôn:
't Meynedig Troyen kóſt de braafſte helden 't leeven.
Haare overwinnaars, zelf uw' vader, is gebleeven,
En onder 't woên der zee, met ſchip, en vólk vergaan;
En gy, myn' zoon, gy zoud zo laf zyn, dat gy aan
Een Troyanin uw hart, en trouw zelf op zoud draagen?
Laat haar veel eerder haar rampzalig lót beklaagen;
En in die droeve ſtaat het noodlót van de Goôn
Voorzeggen. Welk een ſchand! zo Agamemnons zoon,
Een telg van 't heerlykſt bloed, uyt Góddelyke looten,
Een vrouw omhelſde, uyt zulk een haatelyk bloed geſprooten.
'K bemerk, ondankb're Zoon, dat u myn' reden niet
Behaagen, dat myn' raad u ſtrekt tót ziels verdriet,
En dat gy wenſcht te zien uw' lieve Troyaninne.

Nóch

Nóch ééns, Regeer; maar met een andre Koninginne,
Of door myn' eygen' trouw zult gy een' Koning zien,
Ten Ryks-troon treeden, my, en Griekenland gebiên.
'K vermag hier meer, als gy. De prieſters, de ófferhanden,
Het Altaar is bereid, en 't heylig vier aan 't branden,
Om 't groote huwlyk te voltrekken. Wiltge uw' val
Uw' eygen rampen niet voorkomen?

ORESTES.

Ja, ik zal
Dat doodd'lyk huwlyk wel beletten, ik zal weeten,
Mevrouw...

KLYTEMNESTRA.

Vermetele, hebt gy uw' pligt vergeeten,
Dreygt gy uw' Moeder?

ORESTES.

Ach! vergeef die miſlag aan
Uw' zoon. Egiſtus, die verrader heeft miſdaan:
'K zal zyn' trouwloosheyd met uw' deugden niet ver-
eénen.
Zo lang, als gy alleen, zult heerſchen in Mycenen,
Zal ik, eerbiedigly, en nedrig, uw' geboón,
En wetten vólgen; maar, als nevens u de Troon
Door andre wierd bekleed, gy kunt verzekerd weezen,
Hy had zyn wis bederf, ja zyne dood te vreezen.
'K ga, overdenk myn' reên.

DERDE TOONEEL.

KLYTEMNESTRA, DORIDE.

KLYTEMNESTRA.

Is 't mogelyk? is dat
Vergelding voor de zórg, die 'k altoos voor hem had?
Ik heb de Ondankbre ſteeds in 't grootſt gevaar van 't
leven,
Daar 's vaders afzyn hem aan over had gegeeven,
Beſchermd, en trouw behoed, ik, die een dóchter, en

Daar by een' weduw' van gekroonde vórſten ben.
Die, ſint tien jaaren, naar myn' wil en welbehagen
Dit ryk regeer, heb 't hem vrywillig opgedraagen;
Maar 'k zal zyn' trótsheid, door myn huwelyk, in 't kort
Wel ſtraffen: niet, dat ik alleen gedreeven word
Door ſpyt en tooren, om myn' zoons vermetelheden
Tot die verheffinge...

DORIDE.

Mevrouw, wat 's dan de reden
Die u daar toe beweegt?..

KLYTEMNESTRA.

Zal ik 't u zeggen, myn'
Doride? ach! 't is de liefde.

DORIDE.

ô Goôn! kan 't mooglyk zyn,
Dat gy Egiſtus....

KLYTEMNESTRA.

Ja, die kon myn' ziel verwinnen.
't Beweegt my alles, om Egiſtus te beminnen.
De tyd, gelegendheid, des Konings dood, myn' zoon,
Myn' wreede nootlóts ſtar, Doride, en zelf de Goôn.

DORIDE.

Wel hoe, Mevrouw.

KLYTEMNESTRA.

Hoor, hoe ik eerſt wierd ingenomen,
Door deze drift, hoe 'k tót die zwakheid ben gekomen.
Het is u wel bewuſt, dat myne Bedgenoot,
Toen hy in Aulis lag geankerd met de vloot
Der Grieken, meerder tót zyne eer, als bloed gedreeven,
Tót zoen der Goôn, myn kind op 't moord altaar deê ſneeven,
Om voor de wind van hen te krygen. Ach! wat ſmart
Was't voor myn' ziel! wat toorn verwekte't in myn hart.
Ik noemde duizendmaal hem trouw'loos, een verrader,
Laf harte Bedgenoot, en eene ontmenſchte Vader.
Hy trok na Troojen, zyn afweezen deê myn' haat
Vermind'ren: 'k zag toen klaar zyn' wreede pligt van ſtaat.

'K trok

'K trok dan uyt Aulis, en kwam aanſtonds herwaards heene,
'K beſloot myn' droefheid, en myn' traanen in Mycene;
Met welk een' zórg, en vlyt heeft daar Egiſtus niet
Myn' ziel vertrooſt, in al die rampen en verdriet?
Hy hielp met yver my dit Ryk en 't vólk regeeren.
Wat deê hy niet, om myn gezag te doen vermeêren!

DORIDE.

Hy wierd van yder, als een' ſteun van 't Ryk geacht.

KLYTEMNESTRA.

Helaas! wie had ooit van Egiſtus dat verwacht?
Wie had gelooft, dat hy zyn' deugd zo zou belaagen?
Dat hy, in ſchyn van zórg voor 't ſtaats belang te dragen,
In 't heimelyk tót my, zyn' wettige Vórſtin,
Zou durven draagen een' verdoemelyke min?

DORIDE.

Wat hoor ik!

KLYTEMNESTRA.

Hy dorſt my nóch zelf zyn' vlam ontdekken.
Waarom gaf ik de toorn, die 't in my kwam verwekken,
Geen meerder plaats, tót ſtraf van zyn' vermetelheid!
'K had hem verbannen, en 't Myceenſche hóf ontzeid:
Maar 't was gevaarlyk voor den ſtaat: 'k heb dan gezweegen.
'K dacht, Agamemnon door myn ſchryven te beweegen,
Om weêr na Griekenland te keeren; maar 't was al
Om niet, 't hoogmoedig hart dacht ſlechts aan Trojens val,
En om een zege, die ons niet als ramp voorzeide,
Een overwinninge, zoo doodd'lyk voor ons beide.
Wat meêr is...

DORIDE.

Wel, Mevrouw.

KLYTEMNESTRA.

In 't heir was hy verliefd,
Briſeïs had hem door haar ſchoonheid 't hart doorgriefd.
Zyne ongetrouwheid, ach! verdubbelde myn' ſmerte,
De ſpyt en ſchimp dier hoôn doorpynigde my 't herte.
'K was droevig, en onſteld, ganſch hoop'loos, 'k zag myn haat

Toen

Toen tót Egistus nóch vermeerd'ren in die staat. (ken;
'K ontvlugte hem, om niet zyn' vlam meêr aan te kwee-
Maar myn' verachting heeft dat vier nóch meêr onstee-
Zyn' zórg en yver voor den staat heeft my verpligt, (ken
Myn' haat te matigen, en hem voor myn gezigt
Te dulden. Welk een vier vermeesterde my 't harte?
Ook hoorde ik in die tyd, tót meerd'ring myner smarte
Dat Agamemnon, toen hy weer van Troyen kwam,
Dicht by Scamanders zoom, weêr door een' nieuwe vlam
Ontsteeken was: dat hem Kassandra kon behaagen;
Dat hy die Troyanin zyn hart had opgedraagen:
Den dienst der Goden wilde ontrukken, en haar licht
Zou komen trouwen in dit hóf, voor myn gezigt.
'K wil 't niet ontveinzen, door die hoon, en trouwloos-
heden,
Doride, was ik haast van 't pad der deugd getreeden
'K had licht'lyk toen bestaan de afgryselykste zaak,
De grootste gruw'len, tót voldoening myner wraak.
Dóch egter weet gy, als 't gerucht my kwam ter ooren
Van zyne dood, en 't lót, hem van de Goôn beschooren,
Hoe my die slag trof, hoe 'k vol waare rouw, en druk
Zyn' dood beschreid heb, en rampzalig ongeluk.
Dat ik van droefheid zelf my 't leven had benomen,
Had gy, ô wreede! my daar in niet voorgekomen.
'K heb duizend grafsteên in't Myceensch gebied gesteld,
Gevierd, geófferd, tót gedacht'nis van dien held,
Ja, 'k wilde, om na zyn' dood, in volle roem te leeven,
Al 't voorverhaalde zelf vergeeten, en vergeeven:
Maar als ik zie myn' zoon opófferen zyne min,
Aan 't voorwerp myner haat, zelf aan een Troyanin,
Myn' weldaan hoonen, en zyn lóffelyk bloed onteeren,
Zyn' moeder trótzen, en in 't aangezigt braveeren,
Voel ik de gramschap, en de haat op nieuw in my
Ontsteeken: 't scheelt my niet, óf' liefde, óf razerny
Of haat, óf wraak is, daar myn' ziel door werd gedreeven
't Schynt me alles gunstig, en een oopen weg te geeven,
Tót myn besluyt, de dood des Konings, al de pracht

Die

Die reeds bereid is, 't vólk, dat voor 't altaar my wacht
De trótsheid van myn' zoon, en zyn' weerſpannigheeden:
'K ben ook onmagtig, om my zelve na de reden
Te voegen, ik kan niet myn' gramſchap wederſtaan,
Myn'wraak moet zyn volbragt, laat ons ter tempel gaan
Myn huw'lyk moet... Maar 'k zie Euribates genaaken.

VIERDE TOONEEL.

KLYTEMNESTRA, EURIBATES. DORIDE.

EURIBATES.

Ach! wat geluk, Mevrouw, kom ik u kenbaar maaken!
Vórſt Agamemnon leeft, 't gerugt van zyne dood
Is valſch; de hemel heeft uw' waarde bedgenoot,
Die ik geloofde, dat in 't onweer was gebleeven,
Tót aller Grieken heil, behouden in het leeven,
Eacus brengt daar van de zeek're tyding: hy
Is met Egiſtus....

KLYTEMNESTRA.

Ach! wat boodſchap brengt me my!
Zal ik myn' bedgenoot nu weêr zien na tien jaaren?

EURIBATES.

Hy, door het onweêr, en 't geweld der hólle baaren,
Ellendig op een wrak verr' van de plaats geſpoeld,
Daar onze vloot de ſtraf der Goden heeft gevoeld,
Wierd door zyn vólk, dat zig in ſloepen had begeven,
Gelukkig nóch gered, op de oever van zyn leven.
Hy, uyt die nood, dank zy het godendom, gered
Heeft zyne ſtreek recht na Mycene toe gezet,
Met al de ſchepen, die het onweer zyn ontkomen:
Maar ſteeds verhinderd door de winden, en de ſtroomen,
Heeft hy elendig, met de vloot, voor onze wal
Tót nu gezworven, en de faam meldt reeds 't getal
Van zyne ſcheepen, en de ſchatten der Troyanen.

Ik

Ik zag Oreſtes en veel ſtaat'lyke onderdaanen
Ter haven ſpoeden, en na de oever van de zee.
Na dit verhaal, vólg ik, met uw verlóf, hen meê.

KLYTEMNESTRA.

Ga heen, ik ken uw' trouw; 'k zal aanſtonds derwaards treeden.

VYFDE TOONEEL.

KLYTEMNESTRA, DORIDE.

KLYTEMNESTRA. (leden!
Wat hoor ik! welk een' maar! wat ſchrik ryd door myn'
Goôn! welke ontroering! voel 'k in binnenſt van myn hart!
Hoe ſchielyk word vermengd myn' blydſchap met myn' ſmart!
Waar is de vlam, die 'k eerſt voelde in myn' ziel ontſtooken?
Die overwinnaar, die de Grieken heeft gewrooken,
Het opperhoofd van zo veel koningen, keert weêr!
Dat alles voor de glans van zynen naam en eer,
En zege wyk'; myn hart, wil hem alleen beminnen.
Gy ed'le roem, gy deugd, gy brengt my weêr te binnen
Myn' plicht, ik voel u weêr in myn gemoed herſteld:
Maar, Goôn! door welk eene angſt voel ik myn hart bekneld,
Wanneer myn ſchandelyk beſluit my komt te vooren,
Dat myne Bedgenoot hier zelf zal zien en hooren?
Rampzalige!

DORIDE.

Mevrouw, verban uyt uw gemoed
Die droefheid tóch.

KLYTEMNESTRA.

Ik ken de fierheid van het bloed
Van Atreus. 't wroegend hart, door 't naberouw bewoogen,
Stelt my de afſchuw'lykheid van myn beſluit voor ogen.

Zyn

Zyn dit de tekenen van rouw, die 'k aan zyne asch,
Aan zyn' gedachtenis, en trouw verschuldigd was!
'k Zou, onder schyn van myn' gehoonde trouw te wreeken,
Een ander kroonen, en zyn' zoon van't Ryk verstceken!
Tót welke oned'le drift was myn gemoed gebragt!
Vórst Agamemnon zal de toestel, all' de pracht, (ken!
Tót die onwaarde trouw, dan tót myn' schande ontdek-
Ach! laat ons aanstonds vry uit dit gewest vertrekken:
De Troon verlaaten, en met die gansch Griekenland:
Dat my een' ballingschap weêr zuyv're van die schand.

DORIDE.

Wy vluchten! ach! in welk gevaar wilt gy u steeken?
Uw' liefde blyft bedekt, ze is my alleen gebleeken.
Wie kan de Koning dat geheim tóch doen verstaan?
Uw' vlucht Mevrouw, zou ons betichten, en verraân.

KLYTEMNESTRA. (nen.

't Besluyt van 't huw'lyk zal hem klaar de misslag too-

DORIDE.

'K weet duizend midd'len, om u weder te verschoonen:
Des Vórsten weêrkomst zal 't gerucht van uwe trouw,
En al die toestel wel vernietigen, Mevrouw.
En schoon hy 't hoorde, hoe kunt gy in uw' gedachten
Het opzet van die trouw voor zulk een' misdaad achten,
Dat die voor eeuwig u het hart in wroeging laat?

KLYTEMNESTRA.

O ja, 'k zal nimmermeer vergeten dat verraad.
'K zal elk het naberouw...

DORIDE.

Gy moet u zelf verpynen,
Uw' Bedgenoot zal hier haast in het Hóf verschynen.

KLYTEMNESTRA.

Wel aan, ontmoeten wy myne eerste bruidegom.
Het overig beveel ik aan het Godendom.

Einde van het eerste Bedryf.

TWEE-

TWEEDE BEDRYF.

EERSTE TOONEEL.

KASSANDRA, ISMENE.

KASSANDRA.

Laat my begaan, Ismene: in myne razernyen,
In al de rampen, die my 't godendom doet lyen,
Erken ik reên, nóch pligt; in deze droeve ſtaat,
Verſtrekt de dood alleen my tot een' toeverlaat.

ISMENE.

Mishaagt het leeven aan Kaſſandra, die geſprooten
Uyt Koninklyke bloede, en Góddelyke looten...

KASSANDRA.

Ach! zwyg van myne ſtam, rep van haar luyſter niet;
Maar ſpreek veel eer van ons geledene verdriet:
Hoe al myn' broederen geraakten om het leeven: (ven:
Hoe de oude Priamus door 't Griekſche ſtaal moeſt ſnee-
Hoe't gryze ontzachlyk hoofd, beklad met ſtòf, en bloed,
Geknòt van 't lichchaam, wierd vertreeden met de voet,
Verbeeld my Hektòr, door Achilles zwaard verſlaagen:
Hoe hy, gebonden aan des overwinnaars wagen,
Om Troojen wierd geſleept, met wond op wond door-
boord:
Hoe op Achilles graf myn' zuſter wierd vermoord.
Hoe 't jongske Aſtianaks gewurpen van den hoogen
Trojaanſchen wal, 't hart van zyn' beulen heeft bewoo-
Voor al, errinner my, hoe 'k zelve van 't altaar (gen.
Gerukt wierd, en geſleept by 't lòs gevlochten haar.
Helaas! wat hoor ik hier? tòt meerd'ring myner ſmarte,
Spreekt elk tòt lòf van myn' verwinnaar: 't volk, van har-
Verblyd, ziet hem hier in Mycene te gemoed: (te
Terwyl myn' droeve ziel het wreed herdenken voedt
Van Trojens ondergang, niets anders zich inwendig
Verbeeldt, als brand, en moord; hoe Priamus, elendig,
Gevòlgd van Troojeren, geſneuveld in die nood,

Nòch

Noch trooſt'loos waaren gaat, van de eer van 't graf ontbloot:
Myn hart word innerlyk doorpynigd door zyn' klagten.

ISMENE.

Ik bid, mevrouw, verban die droevige gedachten.
Stel 't lót van Troje, en al de Trojers uyt uw' zin.
Oreſtes mint u?

KASSANDRA.

Ach! wat ſpreekt ge my van min!

ISMENE.

'K zie, dat ge, op 't noemen van zyn' naam, u komt te ontroeren.
Is 't moogelyk! kan u de haat dus verr', vervoeren;
Dat gy hem, die voor u...

KASSANDRA.

Wierd hy van my gehaat,
Helaas! gy zaagt my min ontroerd in myn gelaat.

ISMENE.

Zo heeft, mevrouw...

KASSANDRA.

Toen ik gevoerd wierd herwaards heene,
Dacht ik geen voorwerp, als van haat, hier in Mycene
Te ontmoeten: 'k dacht, dat zich in Agamemnons hóf
Niets, als de laffigheid van Menelaüs, óf
't Medoogenloos gemoed van Pyrrhus, zou vertoogen:
Maar 'k vind het tegendeel in Prins Oreſtes oogen.

ISMENE.

De hemel zy gedankt: 't ſchynt dat het Godendom,
Bewoogen met ons lót, gebruykt Oreſtes, om...

KASSANDRA.

Helaas! wat zegt ge? in all' de rampen, die my plaagen,
Vrees ik het allermeeſt, het juk der min te draagen.
Het is niet noodig, u te ſpreeken van myn' ſtam:
Dat my myn' naam verbiedt, te omhelzen zyne vlam;
Dat ik, onaangezien de Vórſt zyn hart en ſtaaten,
My aanbiedt, hem zó wel, als zyne zoon moet haaten:
Dit heilige gewaad, Apollo toegewydt,

Toont klaar, dat myne pligt ganſch met de liefde ſtryd.
Gy weet, hoe 'k aan 't altaar voor eeuwig my verpande:
Hoe ik, door Godsdienſt, en geſtadige offerhande,
Vereerd wierd met den naam van Phebus prieſterin.
Die Godheid ſtorte my 't beſluyt van 't noodlot in:
Maar ſint ik my heb aan een' ſterfflyk menſch gegeeven,
Word my geen kennis van voorzegging toegeſchreeven:
En niemand ſlaat geloof aan de uitkomſt, en de tyd.
't Schynt, dat het Godendom, dat geen' verdeeling lyd
Van harten, die alleen aan hen zyn opgedraagen,
My niet alleen daarom, maar, die my mint, wil plaagen.

ISMENE.

Gy bindt u aan de Goôn, voor u zo wreed, en ſtraf:
Maar zeg, wat baat het u? wat voordeel hebt ger af?
'K acht nergens na zo groot de haat van uw' verwinnaar:
De hemel toond u zo veel gunſt niet, als uw' Minnaar.

KASSANDRA.

Daar komt hy zelf. ô Wreed herdenken van myn' ſmart!
Verberg, zo't mooglyk is, 't geheym toch van myn hart.

TWEDE TOONEEL.

ORESTES, KASSANDRA, ISMENE.

ORESTES.

Den hemel zy gedankt, myn' Vader is behouwen;
De Goden doen ons hem weêr in Mycene aanſchouwen.
Hy, van het ganſche hof, en 't juychende gemeen
Begroet als winnaar, en onthaald met plegtigheên,
Zal hier haaſt by u zyn: wil mid'erwyl gedoogen, (gen
Dat ik ſpreek van myn' min. Zult gy nooit zyn bewoo-
Door zo veel zuchten, zo veel traanen, zo veel pyn?
Zal 't hart, dat wreede hart, altyd onbuygzaam zyn?

KASSANDRA.

Hoe, poogt ge my noch tot uw' liefde te beweegen?

Weet

Weet gy niet, wie ik ben, en wie gy zyt daar tegen?
Is 't ons geooreloft te spreeken van de min,
Daar gy een' Griek zyt, Prins, en ik een' Troojanin?
Is Grieken de oorzaak niet van all' myn droeve plaagen,
Dat ik verstteeken ben van ouders, en van maagen?
Zyn myne rampen noch niet groot genoeg? wilt gy
My noch vervolgen, in myn' wreede slaverny?
Trachtge in myn' boeijens my noch meerder...

ORESTES.

Welke reden!
Hoe pynigt gy myn' ziel, die zo veel heeft geleeden!
Zal dan die ted're min, waar door ik heel verkwyn,
Gestaadig in uw oog, helaas! een' misdaad zyn?
Indien men deze drift den naam van schuld kan geeven,
Zo blyve ik schuldig, tot het einde van myn leven;
Dewyl 't myn lot is, u te minneu voor altyd.

KASSANDRA.

Myn lot is, dat ik myn rampzalig leven slyt
In haat, in wanhonp, en in droeve jammer klagten,
In bitt're traanen, en angstvallige gedachten.

ORESTES.

Is u dat wreede lot voor eeuwig op geleid?
Dat gy steeds zuchten looft, en droeve traanen schreit?
Legt Trooje nu verwoest, denk, dat de Griekſche wallen
Dat zelve lot, mevronw, eer lang te beurt kan vallen;
Want alles neemt zyn keer: 't is waar, dat uw geslacht
En 't prachtig Ilium heel is te niet gebragt;
Maar gy, Prinses, gy zyt noch overig gebleeven,
En door myns vaders zorg behoudeu in het leven.
Wie weet, of hy u niet, in plaatse van slaavin,
Ten Griekschen troon verheft, als wettig Ryksvorstin:
Of hy u, om in ons die ryken te verééuen,
Zyn' zoon niet opdraagt, met de rykstaf van Mycenen?

KASSANDRA.

Myn heer!

ORESTES.

Is Trooje door het Griekſche vuur vergaan,

Hoe dier, mevrouw, hoe dier komt ons die val te ſtaan!
Hoe menig held moeſt dit bekoopen met zyn leven!
Dit is het noch niet al: Egiſtus, aangedreeven
Door ſtaatzucht, tracht zich zelf te dringen in 't gebied:
Des Konings wederkomſt, wat ramp ſpelt die ons niet!
En ſchoon de Griek uw' haat verdiende, ik, die voor dezen
Geen vyandſchap aan Trooje, of d'uwe heb beweezen,
Die om myn jonkheid vah het oorlog wierd verſchoond,
Heb ik verdiend, dat gy u zo af keerig toont?

KASSANDRA.

Helaas!

ORESTES.

Zo myn ontzag, myn' trouw, myn' droeve klagten,
Myn' ted're liefde niet uw' wreedheid kan verzachten,
Zó wreek u van uw leed: ſtoot toe, mevrouw, ſtraf vry
Vórſt Agamemnon: ja, ganſch Griekeland in my.
Verſmoor die vlam vry in myn bloed, dat u myn leven..

KASSANDRA.

'k Sta na uw' dood niet, neen, wil ſlechts die vlam weêr-
ſtreeven.
'k Word hier van elk gehaat, en verontwaardigd, doe
Het zelfde, en draag my haat, in plaats van liefde, toe.

ORESTES.

Hoe, ik mevrouw? ô Goôn! hoe kan zulks mooglyk
weezen?

KASSANDRA.

Wil voor Kaſſandra, die Rampzalige, vry vreezen:
Die ramp op ramp meeſleept, 't zy, waar haar 't noodlot ſtiert.
Wie weet, êf gy door my niet meê rampzalig wierd?
Gy zyt uyt Atreus, en uyt Tantalus geſprooten:
En ik Rampzalige ben ééne van de Looten
Van de oude Priamus, een' ſtam van elk gevreeſt,
Myn' liefde is doodd'lyk voor myn minnaars ſteeds geweeſt:
Denk, welk een droevig lot Chorebus was beſchooren:
Die Held, die 'k op de laſt myns Vaders, had verkooren

Tót

Tót myne Btuydegom: Hy kwam ter naauwer nood
In Trooje, óf moeſt zyn' min bekoopen met de dood.
Den Griekſchen Ajaks wierd geblikſemt voor myn' voeten;
Die Trótze moeſt zyn' min zelf met zyn leven boeten.
Des beef, en ſidder vry, op zulk een voorbeeld, Heer.

ORESTES.

De hemel ſtorte op my haar' blikſemſtraalen neêr,
Ja, 'k durf de gramſchap en de wraak der Goden daagen,
Zo my hunn' haat benydt u liefde toe te draagen,
Maar moog'lyk, dat uw' haat, mevrouw, veel grooter is,
Als all'...

KASSANDRA.

Dat ik uit zucht tòt uw' behoudenis
Spreek van de rampen van myn'minnaars, is dat haaten?

ORESTES.

Helaas!

KASSANDRA.

Wil u niet op een yd'le hoop verlaaten.
Zie toe, myn heer, bedrieg u zelve niet: men vindt
Geen ongelukkiger, dan die Kaſſandra mint.
Hoe wreed zou zyn uw lòt, zo myn' genegenheden...

ORESTES.

Zo word ik dan gehaat?

KASSANDRA.

De Vòrſt komt herwaards treeden.
Het ſtrekt ons alles tòt een' hinderpaal, myne eer,
Uw lòt, de Goden, dòch uw' vader 't meeſt, myn Heer.

ORESTES.

Helaas! mevrouw, waard gy myn' liefde ſlechts niet tegen!
Het hart eens Vaders is zeer licht'lyk te beweegen.
De zuchten van een' zoon, vermoogen veel door 't bloed.

DERDE TOONEEL.

AGAMEMNON, ORESTES, ARBAS, *Gevolg.*

AGAMEMNON, *tegen zyn Gevolg.*

Vertrek. Gy, Arbas, blyf: En gy, myn' zoon, ga spoed
U tempel waard: geef last, om aanstonds tót een' teken
Van waare erkentenis, het óffer vier te ontsteecken.
Een zegepraalend' Vórst, weêrkeerende op zyn' tróon,
Is groote dankbaarheid verschuldigd aan de Goôn.

VIERDE TOONEEL.

AGAMEMNON, ARBAS.

AGAMEMNON, *vervolgt zyn reeden.*

Na all' die eer', die me in Mycene word beweezen,
Zie 'k myn geluk voltooid, myn' staat in tóp gereezen;
Doch midd'lerwyl voel ik een' wroeging 't gemoed.

ARBAS.

Hoe! kan 'er nóch iets zyn, dat u ontrusten doet?
Gy hebt, den hemel zy gedankt, de vreugd genooten,
Van zegepraalend' hier te landen met uw' vlooten.
't Gevaar ontworsteld van de hólle onstuime zee;
En kunt hier leeven in een' volle rust en vreê.

AGAMEMNON.

Wat word men licht'lyk door een' valsche schyn bedroogen?
't Geluk is niet altyd, gelyk het schynt, voor de oogen;
Het zoet daar van is vaak met bitterheid verzeld.

ARBAS.

Wat wil dit zeggen, Heer? wat is 't, daar ge u in kwelt?

AGAMEMNON.

Wat heb ik hier gebragt, na de arbeid van tien jaaren,
Als 't droevig overschót eens schipbreuk, dat de baaren
Ont-

Ontkomen is? ik, een Verwurpeling der zee,
Zag op myn' weêrkomſt, hoe men my in ſchyn alrêe
Een prachtig grafſtê opgeregt had in Mycene:
'k Zag een onſteltenis door al die blydſchap heene.
Het hóf ſchynd heel bedroefd, het volk ontroerd van geeſt.
Egiſtus ziet verbaaſt, Oreſtes ſtaat bedeesd:
Ja, zelfs de Koningin ſchynt heel onſteld te weezen:
De ontroering van haar hart is uit haar oog te leezen,
Dit alles maakt myn' ziel voor ongeval beducht.
All' die ontſteltenis, dat droef, en ſtil gerucht,
Die heymelyke ſchrik, die niemand recht durft uiten....

ARBAS.

'tZal uit uw' min, die gy draagt tót Kaſſandra, ſpruiten.

AGAMEMNON.

Voorzeker, Arbas, ach! wie weet, hoe dier, dat my
Dat doodd'lyk vuur zal ſtaan! wat ramp, my nakend zy?
Dóch midd'lerwyl, ô Góón! gy kunt getuygen geeven,
Hoe ik heb zelf getracht, die vlam te wederſtreeven.
In plaats dat ik my van haar' fierheid heb beklaagd,
Heeft haar' verachting my in tegendeel behaagd:
'k Heb, ziende, dat ik dus die drift niet kwam te boven,
Getracht, dat doodd'lyk vuur door 't afzyn te verdoven:
De trótsheid nagebootſt van een' verwinnaar, haar
Veracht'lyk, als ſlavin, voor afgezonden naar
Mycene. Zy verrrok met traanen in haare oogen,
Zag nóch na Troojen om, met haaren val bewoogen.
'k Heb toen haar' ſchoonheid ganſch vergeeten; maar ik kwam
Nóch naauw'lyks by Mecene, óf 't hart, door de oude vlam
Ontroerd, begon op nieuw in haare min te blaaken:
Ik voelde 't meêr na haar, als vrouw, of kind'ren haaken.

ARBAS.

Hier in Mycene hebt gy 't opperſte gezag:
Maar duld. dat ik u eens 't gevaar dier liefde mag
Voor oogen ſtellen: zult...

AGAMEMNON.

Hoe, Arbas, durft gy denken,
Dat ik in 't minst myne eer zou om die hartstógt kren-
Ik, die in 't afgaan van myn' tyd ben, als gy ziet, (ken?
Zou 't my zelf schaamen, zo 'k my dus vervoereu liet.
Wat anders was 't, dat my Brisëis kon verwinnen:
Dat was in Azië, en in 't heir: maar hier te minnen?
In 't midden van myn Ryk? wat meêr is, nu ik door
Myn' dapperheden langs 't doorluchtig helden spoor,
Ben op den hóogsten tóp van staat en eer gesteegen?
Nu 'k 't oog op my van all' de waereld heb gekreegen?
Zou 'k nu vervallen tot die laf heid? neen, ô neen,
De minste zwakheid zou de glans, van al het geen
Ik heb bedreeven, heel verwelken, en verdooven.

ARBAS.

Ik dacht wel, dat een' Held, als gy, die drift, te boven
Zou komen: dat gy van u zelf zoud meester zyn.
Wat eer is dit voor u!

AGAMEMNON.

Zeg liever: welk een' pyn!
Hoe dier, helaas! hoe dier, staat my die wreede zegen!

ARBAS.

Begint gy te aarzelen? sta tóch die zwakheid tegen.

AGAMEMNON.

Wel aan dan, Arbas, om voortaan geen meêr gevaar
Van haar' behoorlykheên te loopen, zal ik haar
Voort doen na Argós gaan: gy kunt haar zelf geleiden.
'k Zal aanstonds alles doen, tot haar vertrek, bereiden.
Wat zou 'k gelukkig zyn! wierd ik tót rust van 't Ryk,
Verwinnaar van de liefde, en Trooje te gelyk!
Mogt ik de vruchten van die overwinning smaaken!

VYFDE TOONEEL.

AGAMEMNON, EURYBATES, ARBAS.

EURYBATES.

Vergeef het my, dat ik zo stout u durf genaaken.
Een vloek verwantschap rot by één: men brouwt ver-
raad: 't Is

't Is zeker, dat men na uw ryk, en leven ſtaat.

AGAMEMMNON.

ô Goôn!

EURYBATES.

Egiſtus, (zoud gy 't wel gelooven konnen?)
Heeft dit vervloekt verraad, tót uwen val, verzonnen.
Eén van zyne aanhang, dien 't gemoed in 't heim'lyk knaagt,
Heeft de aanſlag my ontdekt, van wie gy word belaagt.

AGAMEMNON.

De Ontrouwe! ik heb, toen ik vertrok, al myne ſtaaten,
Myn huys, myn' kinderen aan zyne zórg gelaaten:
En nu ik wederkeer, durft die Ondankb're my
Zelf na het leven ſtaan, en de opperheerſchappy! (men:
Ga, Arbas, neem myn' wacht, en tracht hem voor te ko-
Dat hy op 't ſpoedigſte in verzeek'ring werd' genomen.

ZESDE TOONEEL.

AGAMEMNON, EURYBATES.

AGAMEMNON.

Verraâr! hoe liſtig gy ook ſtaan moogt na myn' val,
Weet, dát u zelf de ſlag in 't korte treffen zal. (den,
Maar ſint wanneer dorſt hy die ſnoode trouw'looshe-
Dat Góddeloos verraad in zyn' gedachten ſmeeden?

EURYBATES.

De aloude veete, die Thyeſtes tegens 't bloed
Van Atreus had, ſtaat nóch heel diep in zyn gemoed
Geworteld, en, door zucht tót heerſchen aangedreeven,
Durft hy vermeetel na den troon ſtaan, en uw leven.

AGAMEMNON.

Maar heeft de Ondankbere in myn afzyn niets beſtaan?
Zócht hy Oreſtes, nóch myn' vrouw niet te verraân?
Zeg alles, wat u hier aan 't hóf is wedervaaren,
Al wat gy hebt gehoord, wil my 't oprecht verklaaren.

EURYBATES.

Ik bid; myn heer, dat gy my daar van wilt ontſlaan.

AGAMEMNON.

Wat mag dit weezen? Goôn! ſpreek, 't is myn wil.

EURYBATES.

Wel aan, (ken,
Ik moet dan ſpreeken. 't Zal ook tót meêr heil verſtrek-
Dat ik u alles, 't geen hier omgaat, kom te ontdekken.
Na zich hier 't droef gerucht had van uw' dood verſpreid,
Sprak elk weêr van een' vórſt: 't ſcheen, of men 't ſtaats beleid, (den.
En 't opperryksbewind niet aan een' vrouw vertrouw-
't Gemeen liet blyken, dat zy zelf een koning zouden
Ten troon verheffen, zo men hen geen meeſter gaf.
Egiſtus, doelende op de kroon, en ſepter ſtaf,
Kreeg 't vólk in 't heimelyk zo verr' door kuiperyë,
Dat hy verkooren wierd, tót de opperheerſchappyë.
Men wenſchten na de dag, waar op men, door de trouw
Van Klytemneſtra, hem ten Troon verheffen zou.
Ja, hoe de Koningin zich hier wou tegen zetten,
Zy moeſt hem trouwen, zy kon 't huw'lyk niet beletten.

AGAMEMNON.

Hoe? zy hem trouwen? hem? ô opzet al te ſnood!
o Ramp! o trouw'loosheid van myne Bedgenoot!
Rampzaal'ge wederkomſt! ô vruchtelooze zegen!
Dit is het, dat my heeft dus lang op 't hart gelegen.
Zou die Ondankbere, in 't gezicht van yder één,
Op 't enkele gerucht myns doods ter Tempel trêen?
Een voorwerp, zo onwaard, tót Bruydegom verkiezen?
Zou zy zo licht van my 't geheugenis verliezen?
Wat zórg heeft ze aangewend, tót berging van myne
Wat tyd heeft zy gehad, zo ik geſneuveld was, (aſch?
Om myne lykbus te vereeren met haar' traanen?
Maar gy, Oreſtes, en ondankbere Onderdaanen,
Zoud gy Egiſtus, nóch de Muiters weêrſtand biên?
Zoud gy dit huw'lyk, Goôn! ook voor uwe oogen zien?

Tegen

Tegen Euribates.

Zou zy terwyl myne arm den Griek doet triomfeeren,
En ik, my zie als hoofd, van zo veel' vorſten eeren,
Terwyl myn' naam alom op 't loflykſt word verbreid,
De ganſche waereld waagt van myne dapperheid,
Terwyl men elk hoort van myne overwinning ſpreeken,
Den waaren Erfgenaam van 't recht der kroon verſteeken!
o! Onuitwisb're hoon! die'k nimmermeer vergeet! (ken!
o! Valſche Koningin! ô Moeder al te wreed!

EURIBATES.

Door duizend reden zocht zy deze keur te breeken.

AGAMEMNON.

Wie is't, die't recht van haar gezag durft tegen ſpreeken?
De Ondankb're lom haarent wil en om deze Echt alleen
Heb ik Kaſſandraas min, en haar' bekoorlykheên
Verlaaten: ik heb, om geruſt na huys te keeren,
Om Klytemneſtraas vreugde en blydſchap te vermeêren
My zelf verwyderd van die ſchoone Trojanin.
Door die verpyniging heb ik de Koningin (ren,
Myn' min verzekerd, en op nieuw myn' trouw gezwoo-

ZEVENDE TOONEEL.

AGAMEMNON, KLYTEMNESTRA.

KLYTEMNESTRA.

Hoe? is het waar, myn heer, het geen my komt ter ooren?
Kaſſandra, zegt men, zal na Argos gaan, men wil, (ren?
Dat gy, haar zendende uyt dit hof, bedekt en ſtil...

AGAMEMNON.

Kaſſandra is hier in Mycene noch gebleeven:
Maar die verrader, 'k meen Egiſtus, die myn leven,
En ſcepter ſtaf belaagt, zal zyn' verradery
In 't kort verydeld zien. En gy, trouwlooze, gy, (vreezen,
Moogt op uw' beurt wel meê de wraak en gramſchap
Van één', die Rechter, Vorſt, en uwen Man zal weezen.
Myn' wacht verzeker haar.

ACH-

ACHSTE TOONEEL.

KLYTEMNESTRA, DORIDE.

KLYTEMNESTRA.

Wat hoor ik? Goden! hoe?
Kaſſandra in Mycene! Egiſtus legt het toe
Op 't leven van den Vórſt! en ik, ik word gehouwen
Voor medeſtanſter van't verraad, door hem gebrouwen!
Men houd my door de wacht hier in verzekering!
Wie weet, óf hem de hoop, die hy van my ontfing,
Niet aangeport heeft, om den Koning te belaagen?

DORIDE.

Uw droevig lót, mevrouw, is waardig te beklaagen:
Gy by den Koning van verraad verdacht! ô neen!
'K merk, wat hier achter ſchuilt: het is de liefde alleen,
Waar door hy heim'lyk tót Kaſſandra word gedreeven:
Dit, dit heeft u de ſchuld dier misdaad aangevreeven.

KLYTEMNESTRA.

ô Ja, hy mint haat. 't vuur, daar zyn gemoed in blaakt,
Is de oórzaak, dat hy na myne ondergang ſteeds haakt;
Maar, ach! wat raad? laat ons hem door zyn' zoon (binnen:
verwinnen:
Men breng' hem zyne deugd, zyne eer, zyn' plicht te
Dóch, zo die drift in hem niet is te wederſtaan,
Zo laat ons ſterven, óf Kaſſandra doen vergaan.

Einde van het tweede Bedryf.

DER-

DERDE BEDRYF.

EERSTE TOONEEL.

AGAMEMNON, EURYBATES, ARBAS.

'K heb, volgens myne plicht, uw' laſt reeds nagekomen:
De ontrouwe Egiſtus in verzekering genomen.

ARBAS.

'T Is wel, maar, om voortaan verzekerder te zyn,
Waak, zórg, en onderzoek: denk, Arbas, dat hier myn'
Behoud'nis in beſtaat. Uw' Koning zal na dezen
Op uw' voorzigtigheid geruſt, en zeker weezen.

TWEEDE TOONEEL.

AGAMEMNON, EURYBATES.

AGAMEMNON.

Spraakt gy de Koningin? hebt gy haar onderrecht
Dat myne gramſchap haar 't Myceenze hóf ontzegt?
Zal zy na Sparte gaan?

EURYBATES.

ô Ja, zy zal vertrekken.

AGAMEMNON.

Kond gy de toeſtand niet van haar gemoed ontdekken?
Hoe zy myn' laſt ontfing?

EURYBATES.

Gelyk een' Koningin,
Die ongelukkig is, een' wyze droefheid in
Haar wezen, groot ontzag tót u, is my gebleeken.
Is 't my geoorelóft één woord voor haar te ſpreeken?

AGAMEMNON.

Niets wederhout haar' ſtraf, myn' toorn word niet verzacht.

Na

Na 'k in haar afzyn had tien jaaren doorgebragt;
Spoedde ik vol ongeduld weer herwaards na Mycene,
Op hoop, dat ik haar zoude ontmoeten als voorheene:
Datze als myn' wederhelft, vol waare liefde, en trouw,
In de eer, die 'k heb behaald voor Troje, deelen zou.
'K had me al verpynd, om nooit Kaſſandra weêr te aanſchouwen. (wen!
Ach! welk een' zwakheid! waar mogt ik my op vertrou-
Dank hebb' haare ontrouw, die me een open' weg bereid
Tot myn' begeerte, en luſt.

EURYBATES.

Hoe, haar' bekoor'lykheid,
Zou die dat doodd'lyk vuur weer in uw borſt verwek-
Gy hebt beſlooten, dat zy mórgen zou vertrekken. (ken?

AGAMEMNON.

't Is waar, Eurybates, 'k heb dat beſluit gemaakt:
Maar weet, dat nu myn hart weêr in haar' liefde blaakt.
Ik voel, dat ſmeulend vuur in myne ziel herleeven,
En, verr' van datze word uyt myn gezigt verdreeven,
Begeer ik, datze zal met my de Troon betreên.

EURYBATES.

Hoe, zal zy dan de plaats der Koningin bekleên?

AGAMEMNON.

Die is 't bezit onwaard van myn gebied en ſtaaten.
De echtſcheiding is by ons gemeen: 'k wil haar verlaten,
'K voel, dat myn' gramſchap in het heimelyk nóch mort
Om dat myn' goedheid haar in haare wraak verkort;
Dóch 'k wil van 't voorwerp van myn' haat niet meerder hooren:
Spreek van Kaſſandra, die kan myne ziel bekooren,
Dat Góddelyk gelaat, dat zelf de Goôn ontſonkt,
Dat met een majeſteit, ganſch zonder tooiſel, pronkt,
Dat fier is, zonder 't minſte óf laf, óf tróts te weezen,
Zo edelmoedig in haar boejens als voor dezen.
Gaf zy 't beſluyt der Goôn niet klaar'lyk te verſtaan?
Had Trojen haar gelooft, zo was het nooit vergaan:
Het had veel' Koningen gehouden in het leven,

Het

Het prachtig Ilium was onverwoest gebleeven.
't Was zonder reden niet, dat my de hemel deed
Kassandra minnen: neen, Eurybates, gy weet,
Uit welk een oorelóg ik heden ben gekomen,
Daar ik 't gestorte bloed deê langs de velden stroomen.
Wat wreede naamen kreeg ik door myn' gruweldaân!
Ik heb de haat der Goôn op mynen hals gelaân:
En meentge dat men die met óffers stelt te vreden?
ô Neen, ik moet het leed, dat Trojen heeft geleeden,
Door andre midd'len weêr verzoenen; want men heeft
Van my die gruwelen, daar elk voor schrikt, en beeft,
Nooit afgeeischt, toen ik Heleên' ging weder haalen:
Ja, oud, en jong deê ik dit met hunn' hals betaalen.
'K heb Azie verwoest, al 't land vervuld met moord,
De maagden omgebragt, en in het bloed verstoord.
Men moorden 't jonge kind voor de oogen ven de moeder:
De wreedheid klom in tóp, hoe langer, hoe verwoeder,
Dit alles eischt van my, dat ik dat heerlyk bloed
Weêr door Kassandra in zyn' luister stellen moet,
Om zo de haat der Goôn van mynen hals te weeren.

DERDE TOONEEL.

AGAMEMNON, ORESTES, EURYBATES.

ORESTES.

Myn heer, wat hoor ik? nu gy weder komt te keeren,
Zal ik myn' Moeder nu verliezen?

AGAMEMNON.

Ja, myn' zoon,
Ik straf de Ontrouwe nóch te zacht.

ORESTES.

ô Groote Goôn!

AGAMEMNON.

Zyn dit de tekenen van haar genegenheden!

ORESTES.

Mint zy u niet? gy word zelfs van haar aangebeden.

Uw

Uw' ſcheiding heugt my nóch, hoe jong ik was, myn' heer: (teêr
Toen ze u voor 't laatſt vaarwel zou zeggen, ach! hoe
Viel ze om uw' hals, en met de traanen op de wangen
Bleef zy ſchier ademloos aan uwe lippen hangen.
Zy kwynde ſteeds in 't hóf, ja, ik verwachte niet,
Als hare dood, door all' haar' traanen, en verdriet.
Zy ſleet den dag in rouw, in traanen all' de nachten,
Die wy, om uw vertrek, rampzalig overbragten.
Met welk een' vlyt is zy vaak na de plaats gegaan,
Daar gy ons, met de buit van Trojen overlaân,
De zegetekens woud met vreugde doen aanſchouwen.
Ach! zonder my had zy het leven niet behouwen,
Toen zy de droeve maar eerſt hoorde van uw' dood.
Die graf ſteên, óffers, zy, zelf van ſieraad ontbloot....

AGAMEMNON.

Dat was geveinſt, myn' zoon: 'k zag by die ófferhanden,
En by die graf ſteên zelf een huw'lyks fakkel branden,
'K zag 't rookend wierook vat, dat op het outer ſtond,
Al toebereidſels tót een haat'lyk trouwverbond.
Was ik ſlechs één dag uyt Mycene nóch gebleeven,
Men had Egiſtus op den Griekſchen Troon verheeven:
'K had hem in de arm gezien van myne Bedgenoot.
ô Groote ſtóf tót haat! ô opzet al te ſnood!

ORESTES. (gen?
Wat zou zy doen, zy, die zich voor het vólk moeſt bui-
Ganſch Grieken, hier by één gekomen, kan getuigen,
Hoe dat men éénen Vórſt ten troon verheffen wou,
Die beter 't Griekſche Ryk, als ik, regeeren zou,
En in het ſtaats belang veel meerder was ervaren:
Men noemde Egiſtus, kon zy toen den Troon bewaaren?
Zy trad ter Tempel, als een' ófferhand van ſtaat.
Die trouw was tegen haar beſteeken door verraad:
Maar 'k zou die haat'lyke Echt wel hebben voorgeko-
men: (ſtroomen,
'K had eer den Tempel op dien dag van bloed doen
De ſnoode Egiſtus met myne eygen hand gedood.

Eer

Eer ik geduld had, dat hy wierd haar' Bedgenoot.

AGAMEMNON.

Zo wilde zy u dan van 't recht der kroon verſteeken?
Schoon ze al het volk voor dien vermet'len hoorde
ſpreeken;
Schoon zy Mycene, ja; den heele Griekſche ſtaat,
Geſpliſt door burgerkryg, en góddeloos verraad,
Zag in gevaar, ja, ſchoon zy alles moeſt verliezen;
Zo moeſt zy niet te min de zy haars Zoons verkiezen.
Neen, neen, myn' Zoon, wy zyn hier allebey verraân.
Spreek my niet meêr van Haar, zy zal na Sparte gaan.

ORESTES.

Hoe! zy na Sparte gaan? ach! wil dit vonnis ſtaaken:
Wil tegens my in toorn, en heete gramſchap blaaken:
Ik heb alleen de ſchuld; zy is onſchuldig; maar
Dewyl zy zwygt, en word beſchuldigd, moet ik haar
Vry ſpreeken: zy is ſteeds op myne zy gebleeven,
Ondanks de muiters, was ik lang ten troon verheven,
Indien ik, op haar' raad, myn' liefde, en myne trouw
Een' Koningin, die zy my voorhield, geeven wou:
Maar myne ziel, toen door een' dwaaze min gedreeven,
Wou liever troon, en kroon, verliezen, ja, zelf, 't leven,
Zô ik 't niet ſpaaren kon, als met verlies van 't geen,
Dat ik tot nòch toe heb, als heilig, aangebeên.
Ik zelf, dóor deze drift zo hevig ingenomen,
Ben oorzaak, dat zy tót die dwaaling is gekomen;
Dat zy een' andre Vórſt de kroon op draagen wou,
Ik min Kaſſandra, ja, ik heb haar myne trouw
Beloofd, ik kon in my die hartstócht niet verwinnen;
De Goden deden nooit zo hevig iemand minnen.
Die ted're liefde zal ik zelf tót myne dóod
Aankweeken in myn' ziel. 'k hield myn geluk zeer groot,
Indien ik mogt om zulk een' ſchoonen miſdaad ſterven,
Maar 't was veel grooter, kon ik van de Goôn verwerven
Zo groot een' weldaad, dat door myn vergooten bloed,
't Geen u de Koningin miſdaan heeft, wierd geboet.

AGAMEMNON.

Waar ben ik ? Goden ! ach ! wat hoor ik ? welke plaagen
Beſtórmen ſteeds myn huis ! wat doet my 't lót verdraa-
O al te waard een' zoon van zulk een moeder ! ga, (gen!
Verberg uw' vader zulk een' miſdaad, die zo na
Hem aan het hert gaat, wil voor my niet wederkomen,
Voor gy die dwaaze min hebt weeten te betoomen.

VIERDE TOONEEL.

AGAMEMNON, EURIBATES.

EURIBATES.

Myn' Heer, wat hoor ik ?

AGAMEMNON.

Goôn ! een' ſlag, die myn gemoed
Op 't allerdeerlykſt treft, en ganſch ontroeren doet.
Daar alles gunſtig aan myn' liefde ſcheen te weezen,
De Goôn, de Koningin, myn' plicht : 'k had niets te
En midd'lerwyl bemint Oreſtes die 'k bemin : (vreezen :
Is 't moog'lyk ! ik ontmoet een' medeminnaar, in
Myne eige zoon. 'k Zie myn' gevang'ne zegepraalen,
En myn geluk in tóp, zo plóts'ling nederdaalen :
Ja, myne liefde door Oreſtes zelf verraân.

EURIBATES.

Ik zie de Koningin, zy komt vaſt herwaards aan :
Zy is bedróefd, na 'k zie, en ſchynt geheel verſlaagen.

AGAMEMNON.

'k Wou, dat myne oogen nóit de Ontrouwe weder zagen.

VYFDE TOONEEL.

AGAMEMNON, KLYTEMNESTRA, EURYBATES.

KLYTEMNESTRA. (Heer,

Neen, neen, dat is te ſtraf, ſchoon gy 't gebiedt, myn
Ik kom, en werp voor 't laatſt' my voor uw' voeten neêr ;
Niet, om door dit vaarwel, óf door myn' droeve traanen,
Een' weg voor de oude vlam weêr in uw' ziel te baanen.
Gy acht me uw hart onwaard, voor my, ik zal voortaan

Na

Na die bezitting, nóch uw' liefde meerder ſtaan:
'k Zal, zo 't geoor'lóft is; ſlechts voor Oreſtes ſpreeken,
Die in de liefde tot Kaſſandra is ontſteeken.
't Is waar, ik wilde niet gedoogen, dat myn' zoon,
Bekleeden zou met uw' ſlavin de Griekſche troôn,
Sint ik de droeve maar heb van uw' dood vernomen:
Maar nu gy weder in Mycene zyt gekomen,
Sta nu voor haar vértrek de droeve moeder toe,
Dat zy Oreſtes in zyn' ted're min voldoe:
Duld, dat Kaſſandra, die zyn' ziel zo kan behaagen,
Hem tót een' Bruid door my mag werden opgedraagen,
Op dat ik wederom het leed verzacht, dat hy
Door myne weigering geleeden heeft van my. (ten,
Mogt ik die Bruid zien in zyne arm 't zou my min ſmar-
Dat ik vertrekken moet: en ach! mogt hy te Sparten
Myne oogen ſluiten.

AGAMEMNON.

Hoe? ik ſta verſteld. Van waar
Komt u die tederheid toch voor Oreſtes? ſpaar
Die averechtſe zórg, 'k zal, na myn welbehaagen,
Myn' zoon regeeren: Ik zal zórge voor hem draagen.

KLYTEMNESTRA.

Waarom benydge my 't volbrengen myner pligt,
't Vermaak van hem te zien vereend voor myn gezigt?
'k Bid, wil die weldaad my voor 't laatſte niet onthou-
Dat ik Oreſtes met Kaſſandra hier zie trouwen: (wen
Waarom hen beide niet veréénigt?

AGAMEMNON.

'k Heb myn' reên;
Die ik niet ſchuldig ben aan u te geeven; 'k meên,
Genoeg te doen, met hem zyn' miſdaad te vergeeven,
Die hy door deze min heeft tegens my bedreeven.

KLYTEMNESTRA. (meêr?

Neen, neen, ontveins niet, nóch bedwing u zelf niet
'k Zie tot in 't binnenſte van uw gemoed, myn Heer,
'k Weet alles; want de faam, die uw' bedreeven' daaden,
Heeft uitgekreeten, heeft u zelf hier in verraaden,

En tot u eigen' ſchande, alom berucht gemaakt,
Hoe tót Kaſſandra uw gemoed in liefde blaakt.
'k Heb om myne eigen' ruſt, om uwent wil, ô wreede,
Daar aan getwyfeld; maar nu gy op myne bede
Haar aan Oreſtes niet wilt geeven, zie ik klaar,
Dat gy haar zelf uw hart hebt opgedraagen: vaar, (ven.
Vaar voort, met uw' ſlavin de plaats uws vrouws te gee-

AGAMEMNON. (ven?

Door welk een ttotsheid word gy heden noch gedree-
Daar gy genade moeſt verzoeken. Maar, Mevrouw,
Wanneer gy bezig waard met die gehaate trouw,
Wat zekerheid had gy van myne dood bekomen?
Gy moeſt van ſtrand tot ſtrand eerſt hebben klaar verno-
Of myne ſchipbreuk ook wel zeker was: en gy (men,
Oreſtes moeder, en de weduwe van my,
Had, zonder na myn' dood een' ander weêr te trouwen,
De glans van myne naam ſteeds moeten onderhouwen:
Ondanks de muiters, moeſt gy niemand, als uw' zoon
Geleeden hebben, om te treeden op den troon.
Maar dit zy u genoeg, Mevrouw, gy zult na dezen
Noch Griekſche Koningin, noch myne Vrouw meêr

KLYTEMNESTRA. (weezen.

'k Zal met geen kleen vermaak vórſt Atreus troon, en ſtad
Verlaaten, en dit hóf, door vórſten moord beklad (zen,
Met zo veel bloeds, dit Ryk, zo vaak onteerd vóór de-
Door zyne Vórſten, die geen Goden wilden vreezen.
De Echtſcheiding, en de ban, is my veel minder pyn,
En niet zo haat'lyk, als ſlechts éene dag te zyn
Hier in Mycene, 't zal my min miſnoeging geeven,
Als zulk een Bedgenoot, die door zyn godd'loos leven,
De haat der Goden heeft op zynen hals gehaald,
't Bloed niet verlochchend, daar hy zelf is afgedaald.
Maar eer ik ga, moet ik door uw bedryf bewoogen,
Alle uwe gruwelen eens ſtellen voor uwe oogen.
Herdenk, hoe gy voorheen, door ſtaatzucht aangeport,
Zelf voor myne oogen 't bloed hebt van uw kind geſtort:
Onnoz'le Ifigenië! (ach! 't zal my eeuwig ſmarten!)

Haar

Haar ongelukkig lot ging Kalchas zelf ter harten.
Het vuur scheen zelf myn Kind te ontzien, dat gy zo wreed
In 't aanzien van het heir, rampzaalig sneuv'len deed.
Tot welke uitsporigheid zyt gy ook niet gekomen!
Gy hebt Briseïs uit Achillis arm genomen.
Hier blyft het noch niet by: nu wiltge uwe eige zoon
Aan Paris zuster zelf noch onderwerpen. Goon!
ô Waarde Bedgenoot! Monarch! rechtvaarde Vader!
ô Held! trouw uw' slaavin, die liefde raakt u nader,
Als die van uwen zoon; maar vrees, ô Dwingeland,
De Goôn, uw' wroeging, en uw' Zoon, ja, vrees myn' hand,
En all' de Grieken.

ZESDE TOONEEL.

AGAMEMNON, EURYBATES.

AGAMEMNON.

Zy doet door haar' razernyen
My, die verstelt stond, dus weer onverwacht verblyen,
En breekt de banden van die hatelyke trouw,
Die my verbonden hield aan zulk een' snoode vrouw.
Men zoek', Kassandra: ik wil haar te kennen geeven,
Dat myne ziel weer word door de oude vlam gedreeven.

EURYBATES.

Laat haar vertrekken, Heer, dewyl gy 't hebt geboôn.
Wat wiltge doen?

AGAMEMNON.

'k Wil haar myn' septer, en myn' króon Opdraagen.

EURYBATES.

'k Zie, zy komt.

ZEVENDE TOONEEL.

AGAMEMNON, KASSANDRA, EURYBATES.

KASSANDRA.

Ach! welke wreede plaagen
Moet ik gestadig van uw' felle haat verdraagen!
'k Ben eerst gekluisterd hier gekomen; nu wilt gy,
Helaas! tót myn verdriet, dat ik na Argós my

Weêr zal begeeven. Moet ik op de Griekſche ſcheepen,
Van zee tót zee, geſtaâg dan myne elenden ſleepen,
En over brengen? nu in Kréten, en dan weêr
Te Athene, te Itaka, te Épiere? hoe, myn Heer,
Begeert gy, dat ik voor ganſch Grieken zal verſtrekken
Een zegeteken? ach! indien ik moet vertrekken,
Zend my dóch weder daar ik ben gebooren, laat
My de overblyffelen van myn' verdelgden ſtaat,
Die graven weder zien, myn vaderland betreeden.
Dat zal my meêr, als all' de pracht der Griekſche ſteden,
Behaagen. Mogt ik eens oud Trooje weder zien!
Mogt ik de leevenden daar hulp en byſtand biên!
En de overledenen betreuren, en beklaagen!

AGAMEMNON.

Is 't mogelyk! kan u Mycene zo mishaagen?
Gy word gedient, en zyt hier buiten ſlaverny,
Gy hebt hier in myn Hóf zelf de opperheerſchappy.
Dit alles, is dit nóch zo haat'lyk in uwe oogen?
En wilt gy liever, nóch met Ilium bewoogen,
Gaan treuren op het puin, daar Trooje plag te ſtaan?
Haare overblyffels, en Scamanders boorden gaan
Bezoeken, als u hier de Rykstroon zien bekleeden,
Van 't Griekſche vòlk gevierd, van my zelf aangebeden?
Gy ziet, Mevrouw, dat ik, ſchoon my uw' weig'ring ſmart,
U opdraag myne kroon, en met de kroon myn hart.

KASSANDRA.

Wat hoor ik?

AGAMEMNON.

Ja, Mevrouw, ik min u als voorheenen.
Meent gy, dat de oude vlam is uit myn' ziel verdweenen?
Voor Troje nam dat vuur voor 't eerſte zyn begin:
Wat heb ik ſedert niet geleeden om uw' min! (booren,
Het heugt u wel, wanneer myn' liefde eerſt wierd ge-
Hoe ik u beevend deed myn' droeve zuchten hooren;
Maar nu, ontſlaagen van een' trouwelooze vrouw,
Nu ik myn' hand en hart myn' ſepter, met myn' trouw,

En

En wat ik meêr bezit, u zamen op kan draagen,
Nu mag ik van myn' min wel openhartig klaagen.
Ey, ſta dan toe, Mevrouw, geef my uw.....

KASSANDRA.

Ach! myn Heer,
Staak zulke redenen, en verdruk myn' ziel niet meêr.
Ik heb myn vaderland van bloed zien overſtroomen,
Myne Ouders, Maagen, all' te ſamen om zien komen:
Is 't nu nóch tyd, voor my te ſpreeken van de min?
Zou Priaams dóchter. en Appólloos prieſterin,
Die droeve val zo licht verbannen uit haar' zinnen?
Zou zy de bronaâr zelf van all' haar leed beminnen?
Zoude ik aanvaarden zulk een' haatelyken hand, (brand
Nòch rood van 't Trooyſche bloed, die zulk een' ſellen
In onze daken ſtak? zou 'k voor de Griekſche Altaaren,
Die opgepronkt zyn met de bloedige ſtandaaren
Van Troje, in 't huwelyk met myn' verwinnaar treên?
Breng liever over my al die rampzaligheên
Die Troje heeft geleên; zo zal ik, onbewoogen, (gen
Myn eer, en Goôn getrouw, hier ſterven voor uwe oo-

AGAMEMNON.

Ben ik alleen u dan zo haatelyk, Mevrouw?
Achilles is wel in uw' Tempels door den trouw
Zelf met Polikſena verëénigt, en te Epieren
Zal Hektòrs Weduwe haaſt haaren bruiloft vieren
Met Phirrus. Staat alleen de wròk zo diep u in 't....

KASSANDRA.

'K zeg andermaal, ik haat u meêr, als gy me mint.
Gy vleit my vruchteloos met uw gezag, en ſtaaten:
Om onze vyandſchap moet ik u eeuwig haaten.

AGAMEMNON.

Om onze vyandſchap! kan 't moog'lyk weezen! ſpruit
Daar zulk een' felle haat, die wròk, die afſchrik uit?
Zult gy geen Griek het oor verleenen, nòch zyn' klachten
Verhooren? zult gy ze alle, en ook myn' zoon verachten?

KASSANDRA.

Uw zoon! gelooft gy dan...

AGAMEMNON.

Ik zie in uw gelaat,
Hoe ge u ontroert. Zyn dit die Goôn? is dit die haat,
Die droefheid, die gy woud verbergen voor myne oo-

HASSANDRA. (gen?

'k Beken, de liefde van uw' Zoon heeft my bewoogen,
'k Ben zo verr' niet ontaart, dat ik hem haaten zou,
Hem, die een' deelgenoot is van myn' druk, en rouw:
En zo de rampen, en de elenden van myn leven
Toelieten, dat ik mogt myn' hand aan imand geeven...

AGAMEMNON.

Gy hebt hem die te wel gegeeven, 'k zie het klaar,
Mevrouw, ontveins het niet voor my, 't is al te waar.
'K ben door myn' Vrouw, door u, myn' Zoon, en Onder-
Verraaden, alles schynt my doodelyk te haaten; (zaaten
Maar myne gramschap, die 'k tot noch toe heb bepaald,
Zult gy haast op het hoofd zien van myn' Zoon gedaald,
Myn' Medeminnaar, die ge uw hart hebt opgedraagen,
In weêrwil van die min, kunt gy me noch behaagen:
'K zal dit noch zeggen: ik, die uw' verwinnaar, en
Daar by ook meester van myn' Zoon Orestes ben,
Wil, dat gy deze dag met my in de Echt zult treeden:
Gy kunt u des beraân.

ACHSTE TOONEEL.

KASSANDRA, ISMENE.

KASSANDRA.

Wat hoor ik? welke reden!
Rampzaal'ge Orestes! ik neem deel in uwe smart,
Ik voel, hoe teder my uw' liefde gaat aan 't hart:
Doch inidd'lerwyl kan ik u niet gelukkig maaken.
Uw' Vader doet ik zelf in heete gramschap blaaken.

ISMENE.

Mevrouw, hoop dat...

KASSANDRA.

Wat zal ik hoopen? en op wie?

Op

Op eene ontmenſchte Vórſt? eene overwinnaar, die
Geteeld is van een' ſtam, die, door zyn' gruweldaaden,
De haat der Goden heeft op zynen hals gelaaden?
Wat zal hy niet beſtaan, die wreede, die ontaard,
Zyne eigen' dóchter niet in Aulis heeft geſpaard!
Maar haar door Kalchas voor het moord Altaar deê ſlachten:
Wat ſtaat zyn' zoon niet van zyn' minnenyd te wachten?

ISMENE.

Indien het weezen moet, bevry hem dan, Mevrouw,
Voor zyne vaders toorn, en wraakzucht, door uw' trouw.

KASSANDRA.

Wat ſnooder toevlucht! welk een' raad, durft gy me geeven?
Volenden we ons verdriet, door 't enden van ons leven.
Of laaten wy de Vórſt gaan vleijen in zyn' Min:
Ontveinzen we onze wraak, laat ons de Koningin
Ophitzen tegens hem, Mycene in oproer brengen,
Den burger 't bloed doen van zyn' medeburger plengen;
'K voorſie die tweedragt al. Kom gaan wy aanſtonds heen:
Zo wreekt men Troje, en ons geleden' leed met een.

ISMENE.

't Gelukte u al, Mevrouw, als gy dit hebt bedreeven:
Wat dan?

KASSANDRA.

Weet ik het zelf? gy Goôn, die 'k al myn leeven
Gediend heb, die de ſmaad van myne boeijens ziet,
Gy Trooiſche ſchimmen geeft my raad in myn verdriet,
Zeg my, hoe ik het vuur, waar door ik ben ontſteeken,
In myn wraakzuchtig hart nóch meerder aan zal kweeken:
Stort my een middel in, hoe 't zy, ik vólg uw' raad,
Kan zy ſlechts dienen tót vermeerd'ring van myn' haat.

Einde van het derde Bedryf.

VIERDE BEDRYF.

EERSTE TOONEEL.

AGAMEMNON, EURYBATES.

AGAMEMNON.

O ja, Kaſſandra ſchenkt my haar' genegenheden:
De Koningin vertrekt, zy zal haar' plaats bekleeden,
Ja, zelf op dezen dag zal zy, als Ryksvórſtin,
Door 't wettig huwelyk, nóch kroonen myne min.

EURYBATES.

Zo 't my geoorlóft is, u te uiten myn' gepeinzen:
Kent gy Kaſſandra wel, myn Heer, is dat geen veinzen?
Om wat belang, door welk een' toeval zou zy in
Zo kort een' tyd haar haat veranderen in min?
Vlei u niet al te vroeg; óf wilt ge ons doen gelooven,
Dat de overwinnaar der Trojaanen 't al te boven
Gekomen is? zal 't vólk, dat op 't gerucht alleen
Van uwe weêrkomſt, hier vergaderd is by één,
Dit huw'lyk toeſtaan zal het zien, dat ge uw' ſlaavinne
De plaats geeft van uw' Vrouw, hunn' wettige Vórſtinne.

AGAMEMNON. (en haat,

'k Zal 't vólk doen zien, hoe ik de Ontrouwheid, vloek,
Hoe 'k wederom de deugd beloon met eer, en ſtaat,
Dat ik, als Koning, na myn' wil, en welbehaagen,
Myn hart, en kroon, aan die 'k begeer, vry op mag draa-
Hoe, zal den Griek, daar ik tien jaaren achter één (gen,
Om zyne vryheid heb voor Troojens wal geſtreên,
Die ik gewrooken heb, door 't grootſt gevaar van 't leven?
Aan my, een' wettig Vórſt, zyn' wil, en wetten geeven?
Eer we aan den oever van Scamander ſaam de buit
Verdeelden, door het lót, koos ik Kaſſandra uit: (ven?
De hoofden ſtonden 't toe, zal 't vólk my nu weêrſtree-
Niet dulden, dat ik my 't vermaak der min mag geeven?

EURYBATES.

Ik rep niet van 't belang van ſtaat, van eer, van pligt,
Het geen een moedig Vórſt wel 't zwaarſte is van ge-
wigt;

Ik

Ik ben verzekerd, dat ik u het hart nóch nader
Zal treffen door de naam van Bedgenoot, en Vader,
Dat u die naam, zo teêr, zo heilig, veel meêr waard
Zal weezen, als van onrechtvaardig, wreed, ontaard:
Uw' Vrouw verdrukken! uw' slaavin ten Troon gehengen!
Uw' Zoon Oreſtes tót de grootſte wanhoop brengen!
Ach! denk...

AGAMEMNON.

Verwek niet meêr die teêrheid in myn hart.
'K voel, dat het innerlyk door die erinn'ring werd
Doorpynigd. 'k Hoor natuur inwendig in my klaagen:
Ik voel, dat ik bemin', die 'k haat behoor te draagen.
Maar alle beide my verraân! en ik, ik zou,
Veracht'lyk, als een ſlaaf van myne Zoon, en Vrouw,
My zelven van het zoet vermaak der min verſteeken?
Die Vórſten, die met my, om Griekenland te wreeken,
Na Troje gingen, die na 't huw'lyk van myn' Zoon
Voor hunne Dóchters ſtaan, geſchiede nooit meêr hoon,
Indien ik hem nu met een' Trojanin liet trouwen.

EURYBATES. (wen?

Maar zullen ze in uw' trouw zich niet beleedigd hou-

AGAMEMNON.

Die reên, die wettig voor een' Zoon zyn, zyn voor my
Niet wettig; 'k ben een' Vórſt, 'k heb de opperheerſchappy:
Kaſſandre is myn' ſlaavin, ik heb haar' trouw beſlooten.
Dóch in zyn afzyn, om zyn' ſmart niet te vergrooten.
Maar iemand nadert ons, ga heen, het is myn' Zoon.

TWEDE TOONEEL.

AGAMEMNON, ORESTES,

ORESTES.

Om welke reên, myn' Heer, hebt gy my hier ontboôn?

AGAMEMNON.

De Koningin, myn' Zoon, heeft my in toorn ontſteeken;
Haare ongetrouwheid is ons klaar genoeg gebleeken,

Dóch

Dóch ik wil haare ſtraf bepaalen met den ban.
De grootſte goedheid, die ik haar betoonen kan,
Is, dat ik aanſtonds haar doe uit het hóf vertrekken,
Zo zal myn byzyn haar tót ſchaamte niet verwekken.
Ik zal nóch meer doen, tót verlichting van haar' ſmart:
'k Weet, dat haar ongeluk, en ramp, u gaat aan 't hart.
Zy zal na Sparte gaan: en gy zult haar geleijen,
Uw byzyn zal haar in haar' ballingſchap noch vleijen.
Gy kunt ook midd'lerwyl daar trekken op uw' zy
Die Vórſten, en het hart dier volkeren, die gy
Hier na gebieden zult. Ik zende u derwaards lieenen,
Om met Hermioné in 't huw'lyk te veréénen:
Door deze trouw word u een' kroon op 't hoofd geſteld.
'k Heb met haar' Vader dit beſlooten in het veld.
Ik wil het leed van uw vertrek noch meêr verzachten:
'k Zal, zonder dat gy hebt na myne dood te wachten,
U maken deelgenoot van de opperheerſchappy:
Ik ſtel u op de Troon van Argos: 'k hou voor my (ken,
Mycene. Maar ge ontfangt die gift, die'k u kom ſchen-
Met zulk een' kleene vreugd; wat zal ik hier van den-

ORESTES.

Ik die uw byzyn ſteeds gemiſt heb, toen ge in 't veld
Voor Troje ſtreed, heb all' myn' hoop en vreugd ge-
Op uwe wederkomſt: moet ik u nu begeeven? (ſteld
Wat ſnoode misdaad heb ik tegens u bedreeven?
'k Had nooit voorheen gedacht, dat deze blyde dag
My zou zo dood'lyk zyn. Het Koninklyk gezag (gen:
Der Griekſche mogendheid verblinde nooit myne oo-
't Is heel wat anders daar myn' ziel door word bewogen.
Wat ſchande was 't voor my, zo ik voor uwe dood
Het allerbeſte deel van 't Griekſche Ryk genoot?
Laat ik my hier in 't hóf vermaaken in de zegen,
Die uwe dappere arm voor Trojen heeft verkreegen.
Ik ben nóch jong, myn Heer, duld, dat Oreſtes leerd
Van zulk één held, hoe men een Koninkryk regeerd.

AGAMEMNON.

Dewyl ge in 't minſt zyt tót Hermioné geneegen,

En

En ik u geenſints kan tót dit vertrek beweegen,
Nóch's moeders ballingſchap, beſpeur ik klaar, waar gy
U ingewikkeld hebt, wat hier van de oorzaak zy.
Moet ik op 't oogenblik, dat ik hier aan kom landen,
Myn' Zoon gekluiſterd zien in zulke ſlaafſche banden?
Is dit my vólgen op het ſpoor, u voor getreên?
Heeft Pelóps, Thezeus, óf heeft Herkules voorheen,
Gelyk als gy, zyn' plicht zo roekeloos vergeeten?
Zyn' jeugd in de armen van een Minnares verſleeten?
Die helden hebben zich tót moeite en zórg gewendt,
En daar, daar gy, myn' Zoon, beginnen wilt, volendt.
Wanneer men door zyn'daân bekranſt is met Laurieren,
Dan mag men aan die drift den vryen teugel vieren.

ORESTES.

De liefde, die in my ontſteeken heeft die vlam,
Zal nimmer iets beſtaan tót nadeel van myn' ſtam.
Ik had, hoe jóng ik was, door ed'le wraak gedreeven,
Voor Trooje een proefſtuk van myn' dapperheid gegeeven;
Was ſlechts 't volbrengen van dat moedige beſluit
Door de averechtze zórg myns Moeders niet geſtuit:
Zy, die my in myn'jeugd voor 't oorelóg wou ſpaaren,
Dacht, dat de dapperheid meeſt afhing van de jaaren.
'K heb me onophoudelyk verbeeldt, hoe tróts gy ſtreed,
Ja, 'k deed met wenſchen 't geen uwe arm voor Troje deed.
't Is waar, 't licht nu verdelgd, en in zyn aſch begraaven;
Maar zo de Goden ons een tweede Troje gaven,
'K zou u dan klaar, myn Heer, betoonen door myn'daân,
Dat ik niets ſchand'lyks door de liefde zou beſtaan.

AGAMEMNON.

Kunt gy nóch tót uw' ſchande iets meerder onderwinden,
Als u met myn' ſlaavin in 't huw'lyk te verbinden?
Kaſſandra kan u die ten Troon verheffen, zy,
Die zelfs van ſtaat ontbloot, hier leeft in ſlaverny?

ORESTES.

O ja, myn Heer, ik kan de aloude Trooiſche wallen,
En 't prachtig Ilium, den brand ten deel gevallen,

Door

Door haare naam wederom verheffen uyt zyne asch,
Het Aziaansch gebied, dat zo ontzaglyk was,
Herstellen, my een weg ter eeuw'ge glory baanen,
Verwonnen Koningen, en dienstbare Onderdaanen,
Door zulk een huwelyk, als wettig Vorst gebiên.
'k Zal u door meer als één verwinning laaten zien,
Dat het eene ed'le ziel wel past in min te blaaken,
Ja, dat men door die drift zich zelf berucht kan maken.

AGAMEMON.

Gelooft gy, dat ik zulk eene Echt gedoogen zal,
Daar zo veel Koningen, tót twintig in 't getal,
Op 't yv'rigst staan na de eer van u een Bruid te geeven?
Gy moet die hartstógt om de Grieken wederstreeven.

ORESTES.

'k Ben aan de Grieken veel verschuldigd, en nóch meêr
Aan u, myn' Vader, en myn' wettig Opperheer;
Maar die verkiezing, daar myn' ziel toe werd bewoogen
Is buiten uwe magt, en niet in myn vermoogen.

AGAMEMNON.

'k Heb mededogen met de zwakheid van uw' jeugd,
Die u dus dwaalen doet van 't rechte spoor der deugd;
Maar wyl ge onmagtig zyt u zelf te wederhouwen,
Zal ik haar deze dag doen met eene ander trouwen.

ORESTES.

Hoe, haar doen trouwen met eene ander? groote Goôn!
Wie is het, die gy haar....

AGAMEMNON.

Ik ben het zelf, myn' Zoon:
Kassandra heeft haar' stem reeds tót die trouw gegeven.
Ga, vólg uw' Moeder, wil my niet meêr wederstreeven.

DERDE TOONEEL.

ORESTES, PYLADES.

ORESTES

Wat hoor ik? groote Goôn! ach! Pylades, 'k bezwyk;
'k Zie all' myn' rampen in deze één te gelyk.

't Schynt

't Schynt, dat de hemel my het juk der min doet draagen,
Om 't te gebruiken tot een werktuig van myn' plaagen.

PYLADES.

Behoed u zelf hier voor; gy ziet, myn Heer, dat uit
Die dooddelyke vlam uwe ongenade spruit:
Des laat u toch zo verr' niet door de min verrukken.
Onttrek u 't juk, daar u die God doet onder bukken.
Dat zich de Vader schaame op 't voorbeeld van zyn' Zoon.
Gy ziet, dat uwe min is kracht'loos by een' kroon;
Dat die Kassandra, die uw' ziel zo kan behaagen,
Haar hart en trouw aan haar verwinnaar op zal dragen.

ORESTES.

Ach! waarde Pylades, spreek met meêr achting: zou
't Kassandra moog'lyk zyn, dat zy haar hart en trouw,
Om 't inzigt van een' kroon zou aan myn' Vader schenken:
O neen, 'k was straf baar, zo ik haar dus dorst verdenken.

PYLADES.

Daar komt zy zelf, myn' Heer....

VIERDE TOONEEL.

ORESTES, KASSANDRA, ISMENE.

ORESTES.

Wat hoor ik? ach! Mevrouw,
De Koning vleit zich met de hoop van uwe trouw:
Is 't mogelyk! dat gy dat huw'lyk hebt beslooten!
Verzaakt ge u zelf, en 't bloed, waar uit gy zyt gesprooten?
Erbermt u 't lot niet van de moeder, noch de Zoon!
Hoe, zal Kassandra, om te klimmen op den Troon,
Zich zelf door 't huwelyk verbinden aan myn' Vader?

KASSANDRA.

Eén zelve lot zal ons vereenigen te gader.

ORESTES.

Hoe, die Kassandra, die wel eer myn' Vader hield
Voor de eenigste oorzaak, dat oud Troojen is vernield,

Die

Die, die zo fel op all' de Grieken was gebeeten,
Wiens hart geſtaadig van haar Goden was bezeten,
Die 't huw'lyk ſtelde voor een' misdaad al te ſnood,
Die my meêr achtede, als myn' Vader, die my ſloot
Uit all' haar' vyanden, zal die die trouw gehengen?
De Vorſt beminnen? my tot zulk een' wanhoop brengen?

KASSANDRA.

ó Wrede reden, vol van ſchandelyk verwyt!
'K vloek myn' verwinnaar, en de Grieken. 'K zal altyd
Die zelfde liefde, die 'k myn' Goden heb gedraagen,
Behouden. Ik moet uw rampzaalig lot beklaagen,
'K heb achting voor uw' deugd, ik wenſchte wel...
Maar, ach!
Gy ziet, myn Heer, wat ik in deze ſtaat vermag,
Dat ik my onder 't juk van ſlaaverny moet bukken.
'K zie me als een offerhand' na 't droevig altaar rukken.
't Is niet alleen de wil uws Vaders, neen, ik word
Daar toe zelf heim'lyk door de Goden aangeport:
Ja, 'k ben, hoe ſchand'lyk myn beſluit is in uwe oogen,
Daar toe door de eer zo wel, als door de Goôn, bewoogen.
Maar, ach! wat zeg ik? in het midden van myn' ſmert
Voel ik een' God, waar door gy noch begunſtigd werd,
Een God, wiens naam ik u niet durf te kennen geeven,
Een God, die my noch maakt bekommert voor uw leven.
In welk gevaar had u myn'weig'ring niet gebragt!
Wat had uw' Vader al uit minnenyd betracht
Tót uwen ondergang! wat zoude een' overwinnaar,
Een' zegepraalend' Held, een' Vorſt, een' Medeminnaar
Niet al beſtaan, myn Heer, in zyne raazerny?
Des volg uw' Moeder, en ontvlugt zyn' gramſchap vry:
Vertrek na Sparte, wil geen Vorſt zyn lot benyden,
Die veel meêr rampen, als Oreſtes, heeft te lyden.

ORESTES.

Ach! 'k merk, waarom dat gy my tot het vluchten raad,
Ik zie, dat gy me meêr, als al de Grieken haat.

Gy

Gy vleit my nóch met hoop, alleen om dat de ſmarte
Van uw verlies, hier na my meer zal gaan ter harte,
Gy gaat, zegt gy, door dwang na 't outaar; maar wie weet,
Of 't met uw' wil niet is, dat gy daar heene treedt.
Gy ſchynt, om mynent wil, myns Vaders toorn te vreezen:
En ik, ik acht hem niet zo wreed, als u, te weezen.
Voltrek dat huwelyk, tót ſchand myns Vaders, ga,
Volbreng myn' wanhoop, en myn' Moeders ongena:
Ontfang 't gelukkig lót, dat u word aangebooden:
Ik zal, alom vervolgd van menſchen en van Goden,
Troon, Ouders, Minnares, voor eeuwig gaan ontvliên.
Dit haatelyk geweſt zal my nooit weder zien.
Ik geef my over aan myn' droevige ongelukken
Vaar wel, Mevrouw.

VYFDE TOONEEL.

KASSANDRA, ISMENE.

ISMENE.

Hoe moogt ge Oreſtes zo verdrukken?

KASSANDRA.

't Is 't vyligſt, dat hy zich uit dit geweſt begeeft:
Daar is geen plaats, die hy zo veel te vreezen heeft,
Als dit Paleis; des laat hem vry van hier vertrekken;
Zyn afzyn zal tót dienſt van myn beſluit verſtrekken.

ISMENE.

Wat is het, dat gy dan beſlooten hebt, Mevrouw?
Wiltge aan zyn Vader u verbinden door de trouw?

KASSANDRA.

Elk meent, Iſmene, dat ik zulks heb voorgenomen;
Maar gy, kunt gy ook zelf tót dat geloof nóch komen?

ISMENE.

Wat 's dan uw opſet?

KASSANDRA.

Dat 's een opſet, daar 't heel al
Veel eeuwen na myn' dood nóch van gewaagen zal,

Een opſet waardig by Kaſſandra te onderwinden.

ISMENE.

Hoe?

KASSANDRA.

'K zal de Vórſt door ſchyn van wedermin verblinden,
Hem trekken na 't altaar: zo dit gelukt, zal ik
Myn' ſtam, en Goden in een enkel oogenblik (ten,
Door ééne groote ófferhand' verzoenen. 'K heb beſloo-
In plaats van trouwen, hem een' pook door 't hart te ſtooten;
Dan zál ik met vermaak na 't end myns levens ſpoên:
Door 't zelve ſtaal het lót der Troojeren voldoen.

ISMENE.

Goôn! welk een opſet!

KASSANDRA.

Wat zal 't my al vreugde geeven,
Als 'k Agamemnon zie, bleek en beroofd van 't leven,
Tot zoen van myne wraak, en Troojens val geſlacht!
Als ik zyn' ſchim heb by myns Vaders ſchim gebragt.
'K zal met vermaak, zo dra 'k my dus zie zegepraalen,
In 't onderaardſche ryk by all' de mynen daalen:
Myn' Vader Priamus ontmoëten... Maar ik zie
De Koningin: 't is beſt, dat ik haar' toorn ontvlie.

ZESDE TOONEEL.

KLYTEMNESTRA, KASSANDRA, ISMENE, DORIDE.

KLYTEMNESTRA.

Neen, blyf Kaſſandra, gy hebt niet myn' toorn te ontvluchten:
Ik kom hier, om met u te klaagen en te zuchten.
'K ben de oorzaak van uw leed; maar ik geloof, dat gy
Veel te edelmoedig zyt, dat u 't verdriet van my,
De traanen van myn' Zoon; zyn' Rouw, zyn' droeve klagten
Te veel aan 't hart gaan, om na onze val te trachten.

'K weet

'K weet, dat de hoop, waar meê gy Agamemnon vleit,
Geveinst is; om dat u de buitenspoorigheid
Van zyne dwinglandy niet zou te deerlyk treffen:
Zy is gestild; maar kan zich licht'lyk weêr verheffen.
Gy, en Orestes hebt geen and're toeverlaat,
Als dat gy met my vlucht, en voorts na Sparte gaat.
Kom, gaanwe. Orestes zal hier door zyn wit beschieten;
Gy my tót Moeder, en een' Prins tot Man genieten,
Vertoeven wy niet meêr. Waar voor zyt gy beducht?
Het is geen schande, dat gè een' Dwingeland ontvlucht.
Kom, laat ons heimelyk uit dit gewest vertrekken:
'K heb vrinden, die ons tót beschermers zullen strekken,
'K Weet, dat myn' Vader, zo veel Prinsen, zelf myn' Zoon,
Zich wap'nen zullen, tót voldoening van myn' hoon.

KASSANDRA.

Uw' goedheid is zeer groot; gy speurt ook uit myn (wezen,
Ontroering, die daar door is in myn' ziel gereezen.
Maar om wat reên ons met eene yd'le hoop gevleid?
Ons vluchten is vergeefs, hoe 't ook werde aangeleid,
'K weet zeker, dat de Vórst onze aanslag zoude ont-
dekken:
Denk eens; hoe dier dat wy dat heimelyk vertrekken
Dan boeten zouden. Ach! Orestes, wat zoud gy
Niet lyden moeten van zyn woede en raazerny!
Schoon we al in onze vlucht niet wierden wederhouden,
Schoon wy al veyliglyk te Sparte kwamen, zouden
Wy daar al zeker zyn? wat zou 't gehoond gemoed
Van dien verwinnaar, daar 't heel al voor buigen moet,
Die zo veel bloeds alleen om Helena deed plengen,
Wat zou die tót zyn wraak niet al te wege brengen?
Des vólgen wy ons lót, dat óns is opgeleid:
Ga gy in ballingschap; voor my, ik ben bereid,
Om Tempelwaards te treên, de Vórst zelf op te zoeken,
Een huw'lyk aan te gaan, dat ik zelf moet vervloeken.
O ja, 'k ga na 't altaar, myn' hand zal hem... Maar, ach!
Wat zeg ik? ja, myn' hand zal hem op dezen dag

Nóch maken deelgenoot van all' myn' ramp, en ſmarte.

KLYTEMNESTRA.

Ha! 'k merk uw' liſt, 'k zie tót in 't binnenſt van uw harte
Een Vórſt te trouwen, die berucht is door de faam,
Zyn' ſtam te huwen aan den glans van zynen naam, (den:
Verzoet al 't leed, Mevrouw, wel eer door hem gelee-
Regeer, en zegepraal, wil vry myn' plaats bekleeden.

KASSANDRA.

Ik zal nóch meer, ik zal... Maar 'k heb genoeg gezegt.
'K hoop, gy zult beter door de tyd zyn onderrecht.

KLYTEMNESTRA. (liezen

't Valt zwaar, zyn' Bedgenoot, en Ryk-troon te ver-
Maar een' ſlaavin te zien in zyne plaats verkiezen,
Is onverdraagelyk. Die dag van uwe trouw
Zal 't leven koſten aan veel duizenden, Mevrouw.
Gy, die 't geheim weet van het noodlot te voor ſpellen,
Voorziet gy niet, in wat gevaar gy u zult ſtellen?
'K voel, zonder met uw' Goôn te raá te gaan, een God,
Die my 't geheim ontdekt, van uw rampzalig lot.
Sla uw geloof vry aan myn' heil'ge raazernyen:
Dit huwelyk zal tot uwe ondergang gedyen.

KASSANDRA.

'K word niet in 't minſt ontroerd, ſchoon gy myn' dood voorzegt,
'K ben van myn lot zo wel, als gy zyt onderrecht:
'K voorzie het uw ook al te wel: 'k moet u beklaagen,
Als ik de wreedheid my errinner van uw' plaagen.
Gy moogt vry ſchelden; 'k meen de tyd zal u doen zien,
Of ik van u, Mevrouw, dat bits verwyt verdien.

ZEVENDE TOONEEL.

KLYTEMNESTRA, DORIDE.

KLYTEMNESTRA.

Ga, gy miſleit me niet door die geveinsde reden.
Gy waant na myn vertrek, geruſt ten Troon te treeden;
Maar

Maar 't zal u miſſen, 'k heb één dag nóch tyd; en ik
Kan myne wraak voldoen, ja, in één oogenblik.

DORIDE.

Waar word gy toe vervoerd? Kaſſandra om doen komen!

KLYTEMNESTRA.

Niets kan de woede van myn' raazerny betoomen.

DORIDE.

Hoe krygt ge uw' wraak? de Vórſt heeft reeds Egiſtus doen
Verzek'ren.

KLYTEMNESTRA.

Laaten we ons na zyne kerker ſpoên:
Men breek' zyn' boejens. 't Vólk is my het meeſt genegen.
'K heb, ſint het afzyn van den Vórſt, veel magt gekreegen.
Hy ſpaar' zyn' toorn op my, nóch op Egiſtus niet,
Als hy Kaſſandra in zyne armen ſneuvelen ziet.

Einde van het vierde Bedryf.

VYFDE BEDRYF.

EERSTE TOONEEL.

KASSANDRA, ISMENE.

KASSANDRA.

Is 't waar het geen gy zegt? bedriegt ge u niet Ismene?

ISMENE.

O neen, Oreſtes is vertrokken uit Mycene.
De Vórſt, zo dra hy hier van kennis kreeg, Mevrouw;
Belaſte aan Arbas, dat men hem vervólgen zou.

KASSANDRA.

Ach! mocht hem Arbas in zyn' vlucht niet achterhaalen,
Zo zou 'k myn' wraak zien in afzyn zegepraalen.
Ik wil niet veinzen, neen, zyn' tegenwoordigheid
Weêrhield myne arm, die reeds was tót de wraak bereid:
Ja, hoe myn hart ook wierd door wraakzucht aangedreven,
'K dacht, 't is de Vader van Oreſtes, dien ik 't leven zou nemen: hoe verwoed men ook mag zyn, het hert
Kan kwalyk ſterven, als 't door min gedreeven werd;
Maar nu Oreſtes vlucht, is 't tyd om my te wreeken:
'K bevry hem, dat hy niet zyn' Vader ziet doorſteeken,
Noch 't wreede ſchouwſpel hoeft te zien van mynen dood,
Wanneer ik met myn hand, door dezen boezem ſtoot.

ISMENE.

Hoe, wilt ge uw' hand met zulk een' wreede moord bevlekken?
Gy hebt wel, om 't geheim van 't Godendom te ontdekken,
Als Prieſterin, 't altaar beſprenkeld met het bloed
Van ófferbeeſten; maar u zelve zo verwoed
Te ſtooten door het hart! en zulk een koſt'lyk leven
Te korten! 't geen alleen ons over is gebleeven
Van uw doorluchte ſtam: is 't mogelyk! dat gy
Vervallen kunt tót zulk een' woede, en razerny?

KASSANDRA.

Ach! ſchrei niet, óf wil vry uwe oogen van my wenden.
De dood volendt de loop van rampen, en elenden.

Zoude

Zoude ik nóch leeven na 't verdelgen van myn' ſtam ?
Na dat ganſch Trojen is vergaan door vuur en vlam ?
Naar ik my zelf heb aan een' ſterff'lyk menſch gegeeven?
Staat my rampzaalige die zwakheid te overleeven ?
Het eenigſt', dat ik van u eiſch, in dezen ſtaat,
Is, dat gy na myn' dood dit haat'lyk hóf verlaat,
En met myn' lykbus vliedt na de Aziaanſche kuſten,
Op dat myne aſch in 'tgraf mag van myn' Vader ruſten.
Gy, die van 't oorelóg bevryd, van Ree tót Ree,
Geſlingerd word, door 't woên der hólle onſtuyme zee,
Schoon gy, ô Trojers, al in ballingſchap moet zwerven,
De Goôn doen u nóchtans meêr gunſt als my verwerven.
Maar 't is te lang gedreigd, voldoenwe ons ófferhand,
Vórſt Agamemnon met Kaſſandra moet van kant.
Wat zal 't, ô Goden! u een waardig óffer weezen!
Wat ontaar wierd ooit zo verheerlykt voor dezen!
Maar wat ontroering voel 'k in binnenſt van myn hart ?
Wat wederhoudt my, die door wraak geprikkeld werd ?
Wat ſchrik rydt door myn' leên ?

ISMENE.

Helaas! Mevrouw, de Goden
Die willen zelf in u dat haat'lyk opſet dooden.

KASSANDRA.

O neen, 'k begryp, waar die ontſteltenis uit ſpruit:
Het is Apóllo, die zyn Góddelyk beſluit,
Door myne ſtem, zo vaak te kennen heeft gegeeven.
'K word door zyn' Gódheid meêr, als ooit voorheen gedreeven.
God, pres my zo niet aan, gy werkt vergeefs in my,
'K ben door een' ſterff'lyk menſch gebragt in ſlaverny,
'K heb, ſint ik vaderland, en vrinden heb verlooren,
Niets ſpellen kunnen, wat by 't noodlót was beſchooren.
Maar ik bezwyk, ik voel verminderen myn' kracht,
Dat my iets góddelyks doet buygen voor zyn' magt,
Ik voel myn ingewand daar door geheel ontroeren.
Waar toe, waar tóe zal my dat heylig vuur vervoeren ?
Myn haaren ſtaan te berg. Goôn! wat vertoont zich my?

Wat wreede gruweldaân zie'k in myn'razerny! (gooten!
Wat brouwt men al verraad! wat word'er bloeds ver-
Ik zie, ik zie, de zoon den Vader 't hart doorstooten:
Het Griekſche Ryk geheel door ſtaatkrakeel geſplitſt,
Den eenen bloedvriend op den and'ren aangehitſt,
Bloedſchande, en overſpel, ja, alle gódloosheden
In zwang gaan: 'k zie daar by al de Aziaanſche ſteden
Door de oorlógstoorts vergaan, Europe ganſch te niet,
De zon weêr deinzen voor de gruw'len, die hy ziet.
Hoe vind ik door die drift myn' zinnen opgetoogen!
'K zie 't prachtig Ilium verſchynen voor myne oogen:
Haar' Tempels hemelhoog vergaan door 't Griekſche
vuur.
Waar ben ik? in Mycene, of binnen Trojens muur?
Laat gy me, ô Goden, om my tot de wraak te maanen,
Dit wreede ſchouſpel zien van zo veel bloed en traanen?
Gy ſchim myns vaders, die nóch trooſt'loos, zonder
zoen,
Gaat waaren, ik zal u haaſt in uw' wraak voldoen:
Door Agamemnons dood zal ik uw' wraak verſchaffen.
'K merk, dat de hemel zelf uw' vyand tracht te ſtraffen,
Den Zoon van Atreus, en den beul van ons geſlacht.
'K voorzie zyn' ſtraf alreeds, hoe hy word omgebragt.

TWEDE TOONEEL.

AGAMEMNON, KASSANDRA, ISMENE.

AGAMEMNON.

Ik kom, Mevrouw, om u naar 't altaar te geleiden,
Ik heb het offer, en het Trouw-feeſt doen bereiden:
Kom, gaan wy Tempelwaard.

KASSANDRA.

Spreek van geen Trouwverbònd,
'K dacht, dat ons beider lot in myn vermoogen ſtond;
Maar't Godendom heeft my, het geen ons is beſchooren,
Ontdekt, uw' val genaakt, het uur is haaſt gebooren.

AGA-

AGAMEMNON.

Wat zegt ge ? Goôn ! waar uit ſpruit die onſteltenis ?

KASSANDRA.

Ik zeg, 't geen door een' Gód my ingeblaazen is.
De hemel wil my van uw' ſlaaverny bevryen.
Men zal haaſt 't end zien van uw leven, en myn lyen.

AGAMEMNON.

Heeft u dit dreygement de hemel ingeſtort ?
Is 't niet de gramſchap, daar gy door gedreeven word ?
Een zegepraalend Vorſt, ten tóp van ſtaat gereezen,
Van elk ontzien, wat heeft die op zyn' troon te vreezen ?

KASSANDRA.

Al daar hy niet voor vreeſt. Ja ; zelf op dezen dag,
Zult gy, vertrouwende op uw koninklyk gezag,
Uw' ſtaat, en mogenheid zien plóſ'ling neder ſtorten.
Ik zie, door wond op wond, de draad uws levens korten,
U worſt'len met de dood, al went'lend in uw' bloed :
Ik voel door dat gezigt by na myn' wraak geboet.
Die dag, die blyde dag, zult gy meer leeds bezuuren,
Als al de Troojers, ſint tien jaaren in hunn' muuren :
Maar myne wraak is door uw' dood nóch niet in tóp,
'K zie Klytemneſtra, (welke een' gruwel!) door een' ſtróp
Verwurgd, eerlang zich met uw' bleeke ſchim verzellen.
Maar waarom tóch zo verr' het noodlót te voorſpellen :
Ik zie, helaas! ik zie uw' zoon ... Ach! ik bekén,
Rampzaal'ge Oreſtes, dat ik de eenigſte oorzaak ben
Van uw verdriet : Wie ziet het einde van uw plaagen!
Ja, 'k zie dat uwe zoon, angſtvallig, en verſlaagen,
Al om, als balling, zwerft : wat zyn zyn' rampen groot!
Zyn' vyand zelf zal hem beklaagen in die nood.

AGAMEMNON.

Bedaar, mevrouw, bedwing die razerny en tooren,
Waar door gy vrucht'loos, my die rampen ſpelt te voo-

KASSANDRA. (ren.

Draag voor de Gód, die my beheerſcht, wat meêr ont-
Maar hy verdwynt. Duld, dat ik adem halen mag. (zag:

'K ben afgemat door all' die heil'ge razernyen.
'K heb u myn' dood voorzegt: en wat u ſtaat te lyen.
Vaar wel 't Nootlóttig uur van uwen val genaakt.
't Beſluit ſtaat vaſt, dat by de Goden word gemaakt.
Dóch zo uw hart nóch van de trótsheid word bezeten,
Dat gy myn dreygement niet aanneemt; maar vermeten
Op uwe moogenheid, zelf 't Godendom veracht;
Zo uwe gódd'loosheid met hunne gramſchap lacht,
En gy na 't huw'lyk van Kaſſandra nóch durft trachten,
Zo vólg my tempelwaard. Ik zal u daar verwachten.

DERDE TOONEEL.

AGAMEMNON, *alleen.*

Ik zal u vólgen.. Maar wat angſt beklemt my 't hart!
Wat ſchrik rydt door myn' leên! door welke ontroering werd
Ik wederhouden? zou 'k haar reên gelooven konnen?
Zou 'k door een' laffe vrees zo verr' zyn overwonnen?
Neen, 't is de hand eens Gods, die my het hart beknelt,
Die my doet ſchrikken, en myn' pligt voor oogen ſtelt.
Wat wil ik doen? dus lang heb ik getragt te myden
De buitenſpoorigheid, en dwaaling der Atryden:
Moet ik myn' naam, die door de waereld is bekend,
Met die myns Vaders nóch vermengen in het end?
Denk aan de traanen, die gy uwe zoon doet plengen,
Tót welk een' wanhoop gy de Koningin zult brengen:
Dat zy geſtraft word met de echtſcheyding, en den ban,
Alleen, om datze tót een huwelyk, waar van
Zy haar niet konde ontſlaan, had haare ſtem gegeeven.
Kaſſandra haat u, ze is tót prieſterrin verheven,
Daar by heeft zy haar hart gegeeven aan uw' zoon.
Wilt gy haar rukken van Oreſtes, en haar' Goôn?
Maak u de rampen, die Kaſſandre u ſpelt te vooren
Niet waardig, doe het lót, u van de Goôn beſchooren,
Herroepen: kwyt uw' pligt, gelyk een' vorſt betaamt,
Maak dat het gódendom, zig zulk een vonnis ſchaamt.

VIER-

VIERDE TOONEEL.

AGAMEMNON, ARBAS.

ARBAS

Uw' zoon Oreſtes, is hier weder in Mycene
Gekomen, Pylades geleit hem herwaards heene.

VYFDE TOONEEL.

AGAMEMNON, ORESTES, PYLADES, ARBAS.

ORESTES.

JA, ik kom weder: Maar kuntge in my afzyn niet
Kaſſandraas bruigom zyn? moet ik, ô wreed verdriet!
Dat doodd'lyk huw'lyk voor myne oogen zien voltrekken?
Begeert gy, dat uw' zoon 't ſlachtoffer zal verſtrekken?
Dat ik, terwyl gy zyt ten top van uw geluk,
Zal ſterven voor uw oog van hertzeer en van druk?

AGCMEMNON.

O neen, gy hebt daarom, uw' vader niet te ontvluchten:
'K heb my bedacht, myn' zoon, uw' traanen en uw' zuchten,
Kaſſandra, Klytemneſtre, en 't wroegende gemoed,
Een' godd'lyke inſpraak, die my 't hart ontroeren doet,
Daar by het groot gevaar van myn gezag, en ſtaaten,
Ja, alles port my om Kaſſandra te verlaaten.
Beweeg die ſchoone tot uw huwelyk, ga heen:
'K zal u blymoedig zien met haar ter tempel treen.

ORESTES.

Wat hoor ik! wat geluk! zou 't waar zyn! welk een zegen!
Wat overwinning hebt gy op u zelf verkregen?
Wat eer is dit voor u? en welk een vreugd voor my?
Vaar voort, myn Heer, vaar voort, vervolg u zegen vry.

Ver-

Verwaardig my toch, door die zelfde drift gedreeven,
By myne minnares, myn' moeder ook te geeven:
Duld, dat uw' zoon, die van u 't leevens licht ontfing,
Die haat verbannen mag, en u weêr onderling
Verëénigt met malkaâr.

AGAMEMNON.

Gy hebt door uwe traanen,
Noch droeve zuchten my daar toe niet aan te maanen:
Ik zelf heb wapenen, waar door ik my verwin.
'K vergeef 't misdadige besluit der Koningin.
'K hou niemand schuldig, als Egistus, dien verraader.
'K geef u uw' moeder weêr, Kassandra, en uw' vader.

ORESTES.

Zo ben ik heel vernoegd.

AGAMEMNON.

'T is eerst van d aag den dag,
Dat ik de naam recht van verwinnaar voeren mag:
Op deze dag kom ik eerst recht te zegepraalen,
Nu ik de driften kan van myn gemoed bepaalen,
'K voel, dat myn' vreugd daar door veel grooter is, als all'
De blydschap, die ik had, na 'k Trooje eerst bragt ten val.
De hemel, dien ik daar voor danken moet, wil geeven,
Dat eeuwig ons geslacht, gerust in vreê, mag leeven.
Ga, zoek de Koningin: breng haar die blyde maar:
Ik zal zo aanstonds na Kassandra gaan, om haar
Zelf aan te maanen tót een' trouw, daar ik voor dezen
Zelf na getragt heb.

ZESDE TOONEEL.

ORESTES, PYLADES.

PYLADES.

Goôn! hoe kan dit moog'lyk weezen!
Wat onverwacht geluk!

ORESTES.

Myn' vrind, kom, laat ons gaan
Na Klytemnesta; maar zy zelf komt herwaards aan.

ZE-

ZEVENDE TOONEEL.

KLYTEMNESTRA, ORESTES, PYLADES.

KLYTEMNESTRA.

Wat zie ik? zou zich hier Oreſtes nóch onthouwen?
Myn' zoon, kom, vliênwe, om 't geen hier omgaat niet te aanſchouwen.

ORESTES.

Neen, blyf, Mevrouw: het lot is ons zo wreed niet meêr.
Gy hebt uw' Bedgenoot, en ik myn Vader weêr.

KLYTEMNESTRA.

Hoe, daar Kaſſandra reeds ter tempel is getreeden?
't Vólk viert dit huwelyk, maar 't mort, als ganſch te onvreden:
Uw' Vader vólgt, verblind door liefde: welk een hoon!
Gy vleit u met een' hoop, die vrucht'loos is, myn' Zoon.

ORESTES.

O neen, de Vórſt komt van zyn' vlam te triomfeeren,
Men ziet hem tót zyn' Vrouw, zyn' Zoon, zich zelve keeren:
Hy ſtaat Kaſſandra niet alleenig af, Mevrouw,
Maar hy gaat zelf, en port haar aan tót myne trouw.

KLYTEMNESTRA.

Wat hoor ik!

ORESTES.

Hy heeft my belaſt, u dit te ontdekken.

KLYTEMNESTRA. *ter zyde*

Goôn! laat de laſt, die 'k heb gegeeven, niet voltrekken.

ACHSTE TOONEEL.

ORESTES, PYLADES.

ORESTES

Zy gaat, waarom óf zy zo ſchielyk van ons ſcheid?
Maar 'k zie Iſmene. Goon! zy ziet geheel beſchreid.
Door welke rampen word zy herwaarts aangedreven?

NE-

NEGENDE TOONEEL.

ORESTES, PYLADES, ISMENE.

ISMENE.

Kassandra, Heer, helaas! die heeft de geest gegeeven.

ORESTES.

Kassandra! dit, dit is alleenig de oorzaak, ach!
Dat ik myn' moeder zo ontroert vertrekken zag.

ISMENE.

De Koningin, myn Heer, door wraakzucht ingenomen,
Heeft, om het huw'lyk van uw' vader voor te komen,
Egistus boeijenen verbroken: die Barbaar
Vloog tempelwaard, en vindt Kassandra voor 't altaar.
Hy nadert haar: bezet den tempel aller wegen:
Schiet toornig op haar toe, met de uytgetoogen degen,
En roept, terwyl hy haar verwoed het hart doorstoot!
Sterf, haat'lyk overschot van Troojen, uwe dood
Verstrekt de Koningin tót wraak Zy stort ter aarde,
Met wond op wond doorboord. *Ik sterf*, riep zy, *myn' waarde*
Ismene, dit is 't end van all' myn' ramp en druk.
Rampzaal'ge Oreste, ach! wat droevig ongeluk
Hangt u nóch boven 't hoofd! wat staat u nóch te lyden!
Ik sterf verheugd, kon u myn dood daar voor bevryden.
Hier op sloeg zy 't gezigt ter hemel, ja het scheen,
Of zy de Goden wou vermurwen door gebeên.
Zy geeft de geest: en ik, ik kom, om, door myn' traanen,
Uw' Vader tót de wraak van haare dood te maanen.

TIENDE TOONEEL.

ORESTES, PYLADES.

ORESTES.

Zo is zy dood. O ramp! o droevig oogenblik!
Juist nu myn' Vader van haar afstand doet, raak ik (gen,
Die schoone kwyt, en tót vermeerd'ring van myn plaa-
Is zy gesneuveld door myn' moeders list. en laagen.
Neem deel, myn Pylades, in all' myn' ramp en druk.

ELFDE en laatste TOONEEL.

ORESTES, PYLADES, EURYBATES.

EURYBATES.

Waar vlucht gy heen, u treft noch zwaarder ongeluk.
Vórst Agamemnon, die verwinnaar, daar de baaren
Ontzag voor droegen, die gevaaren, op gevaaren,
Sint tien jaar oorelog, klock door geworstelt heeft,
Die aan ganfch Azie zyn' wil en wetten geeft,
In 't kort, die groote Vorst, voor wien 't heelal moest beeven,
Laat door de hand van een' verraader nu het leven.

ORESTES.

O! droevige ongenâ van 't wreede noodlot! ach!
Gy rooft me een minnaares, en vader, op één dag!
Wat list, wat laagen heeft men tot zyn' val verzonnen?
Wat aanslag, wat verraad, heeft toch dien held verwonnen?

EURYBATES.

Vorst Agamemnon, om Kassandra tot uw' min
Zelf aan te maanen, trad noch naauw ter tempel in,
Of 't vloek verwantschap van Egistus, dien verrader,
Dringt schielyk op ons in, bezet terstond uw' vader:
'T gevaar verdubbelde zyn' krachten, in die nood,
Al die hem tegen ging bekocht het met de dood.
Maar, ach! wat baate 't! Hy, benard van alle kanten,
Van 't worst'len afgemat, ontbloot van lyftrauwanten
Bezwykt, en valt in 't end, na dapp'ren tegenweer,
Doorboord met wonden, voor Kassandraas voeten neêr.

ORESTES.

O hemel! kunt gy zulk een gruwelstuk gedoogen!

EURIBATES.

Egistus, ziende dit wreed schouspel voor zyne oogen,
En vreezende voor u, voor 't volk, en voor de Goôn,
Is, na die euveldaad, uyt ons gezigt gevloôn.
Uw' moeder komt hier op ter Tempel ingetreeden;
Dacht, dat zy 't voorwerp van haare minnenydigheden
Slechts had doen slachten, maar zy ziet, doch al te laat,

De

De buitenſpoorigheid van haare wrok, en haat:
Hoe deerelyk zy heeft haar' Bedgenoot doen ſneeven.
Zy zwymt op dat gezigt, en ſchynt de geeſt te geeven.
Terwyl de tempel is met droefheid op gevuld,
De één droevig traanen ſtort, en de and're uit ongeduld,
De Goôn om wraak roept, kwam myn' plicht my aan te wekken,
Om u de gruweldaad dier Vorſtenmoord te ontdekken.
'K hield my gelukkig, zo 'k nu ſtierf voor uw gezicht.

ORESTES.

Het is al lang genoeg gezucht. Ik weet myn' plicht:
Waar my myn' Vader, en Kaſſandra toe verbinden.
Men volg den moorder, laat ons alles onderwinden,
Op dat de volgende eeuw, bewoogen met myn' druk,
Zo wel ſpreek' van myn' wraak als van myn ongeluk.

Einde van het vyfde en laatſte Bedryf.